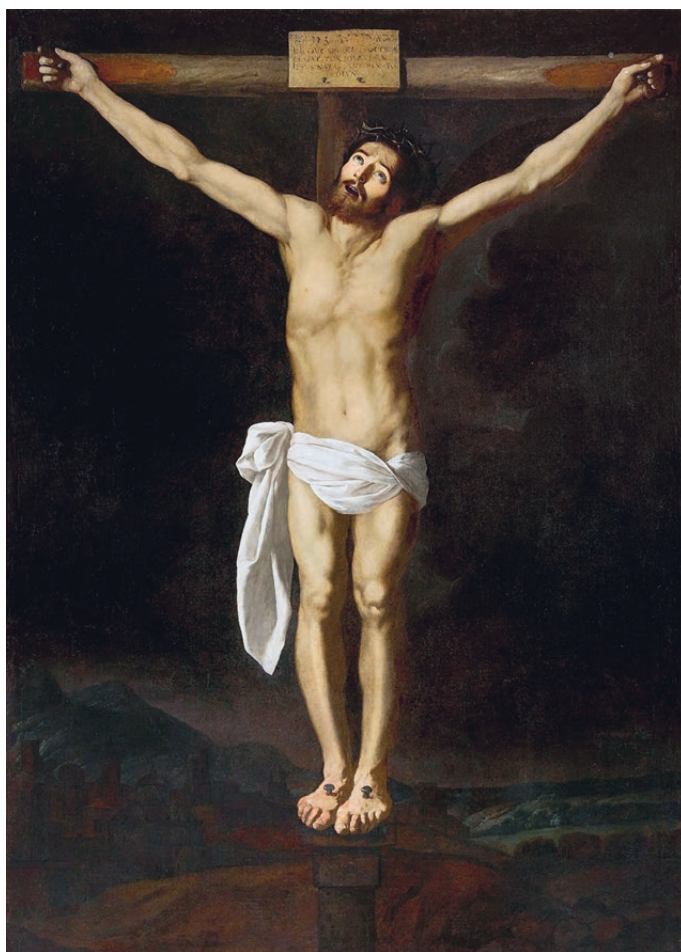

ZAL CHRISTUS NOG HET GELOOF OP AARDE VINDEN ?

« **H**ET Tweede Vaticaans Concilie ligt aan de bron van een geweldige aardbeving in de Kerk op theologisch, liturgisch en pastoraal vlak, in het leven van de geestelijkheid en het religieuze leven in het algemeen, met betrekking tot de missies en de roepingen. Zestig jaar na de afsluiting van het Concilie moeten we constateren dat er toen een leerstellige machtsgreep heeft plaatsgevonden door de aanhangers van het modernisme en de zgn. nieuwe theologie. Met allerlei toespelingen, nuances en dubbelzinnigheden heeft de conciliaire vergadering [...] een aantal waarborgen gegeven aan het pluralisme en bijgevolg aan het moderne relativisme. Dat deed zij zowel door de niet-dogmatische wijze waarop zij haar onderricht heeft verstrekt als door het oecumenische karakter van wat zij afkondigde, waarbij oecumenisch in de brede zin staat voor het erkennen van een zekere wettigheid van uiteenlopende geloofsvormen. »

Bovenstaande tekst is niet van *DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW*, maar staat op de flap van een boek geschreven door abbé Claude Barth : *Trouvera-t-il encore la foi sur la terre ?* (Parijs, 2006). Deze priester kreeg zijn vorming op het seminarie van Mgr. Lefebvre in Ecône, maar nam later afstand van de lefebvristen en is nu verbonden aan het door de H. Stoel erkende *Institut du Christ-Roi Souverain Prêtre*. Zijn boek kadert in een steeds belangrijkere stroming die Vaticanum II ontdoet van alle rooskleurige propaganda die er altijd rondgehangen heeft en die het

« Wanneer Ik van de aarde omhoog ben gegeven, zal Ik allen tot Mij trekken » (Jo 12, 32).

Schilderij door Francisco de Zurbarán, ca. 1635.

hele gebeuren historisch, rationeel en objectief wil analyseren.

EEN OPENLIJKE REVOLUTIE

De recente synode over de synodaliteit die in oktober 2023 in Rome doorging, is het logische vervolg op het Concilie. Het “pluralisme” en het “relativisme” dat de conciliaire teksten uitwasemden, maar in omfloerste bewoordingen en met veel “dubbelzinnigheden”, is onder impuls van paus Franciscus open en bloot op tafel komen te liggen. De bedekte revolutie is een openlijke revolutie geworden en de oproep tot “oecumene” is uitgegroeid tot verplichte samenwerking met jan-en-alleman, los van godsdienst of levensopvatting. Onze huidige Opperherder wil het *aggiornamento* van Joannes XXIII de vorm geven van een **universele**

broederschap... die een vervalsing is van wat Onze Heer Jezus Christus heeft gepredikt en wat de katholieke Kerk twintig eeuwen lang voorgehouden heeft !

Al in zijn eerste encycliek uit 2013, *EVANGELII GAUDIUM*, schreef Franciscus : « Een Vader belijden die oneindig houdt van elk menselijk wezen houdt in dat Hij, door die liefde, aan **elke mens** een oneindige waardigheid toekent. Belijden dat de Zoon van God ons vlees heeft aangenomen betekent dat **elke menselijke persoon** verheven is tot aan het Hart zelf van God. Belijden dat Jezus zijn Bloed voor ons gegeven heeft, belet ons ook maar de minste twijfel te koesteren aangaande de grenzeloze liefde die **elk menselijk wezen** veredelt » (nr. 178).

Zoals broeder Bruno becommentarieert: « Dat is het Evangelie voor paus Franciscus: de openbaring van de waardigheid van de mens, van elke mens. Het is in dat licht dat hij, in *FRATELLI TUTTI*, lang uitweidt over “de oude geschiedenis van de Samaritaan”, zoals Paulus VI zei, om deze kostbare parel voor de zwijnen te werpen (Mt 7,6) door er een les in menselijkheid van te maken en in voorbeeldige broederlijkheid voor “alle mensen van goede wil, welke ook hun godsdienstige overtuigingen zijn” (nr. 56). Onze paus vindt in het Evangelie slechts wat hij er in zoekt, namelijk een hoogwaardige brandstof om de realisatie van zijn progressistische wereldwijde broederschap te verhaasten » (CRC nr. 248, oktober 2023, p. 3).

Toch is hij daarin geen nieuwlichter, want de H. Pius X veroordeelde in zijn *BRIEF OVER DE SILLON* al de « *vervorming van het Evangelie* » door sommigen van zijn tijdgenoten:

« Vanaf het moment dat men de sociale kwestie aansnijdt, is het in bepaalde milieus mode om eerst en vooral de godheid van Jezus Christus aan de kant te schuiven [dat is precies wat paus Franciscus in FRATELLI TUTTI doet] en vervolgens slechts te spreken over zijn grootmoedigheid, zijn medelijden met alle menselijke miserie, zijn dwingende oproepen tot liefde voor de naaste en tot broederlijkheid. Zeker, Jezus heeft ons liefgehad met een immense en oneindige liefde. Hij is op de aarde gekomen om te lijden en te sterven opdat alle mensen in vrede en geluk zouden leven, verenigd rondom Hem in rechtvaardigheid en liefde en vervuld van dezelfde gevoelens van wederzijdse naastenliefde.

« Maar voor de verwezenlijking van dat tijdelijke en eeuwige geluk heeft Jezus Christus, met een soeverein gezag, een voorwaarde gesteld: dat men deel uitmaakt van zijn kudde, dat men zijn leer aanvaardt, dat men de deugd beoefent en zich laat onderrichten en leiden door Petrus en zijn opvolgers.

« Tenslotte heeft Hij voor de toekomstige samenleving niet de heerschappij van een ideale gelukzaligheid verkondigd, waaruit het lijden zou gebannen zijn. Neen, door zijn lessen en voorbeelden heeft Hij integendeel de weg uitgetekend van het mogelijke geluk op aarde en het volmaakte geluk in de Hemel: de koninklijke weg van het Kruis. Dit onderricht mag men zeker niet beperken tot het individuele leven met het oog op de eeuwige redding; het is een onderricht dat door en door sociaal is en het toont ons in Onze Heer Jezus Christus iets heel anders dan een humanisme zonder bestendigheid en zonder gezag. »

EEN GEBED VOOR HET KLIMAAT

Als Christus niet langer “de kern van alle dingen” is, als zijn eigen Kerk in de persoon van haar leiders Hem meer en meer ziet als een hinderpaal voor de droom van broederschap met alle mensen, van welk geloof of welke overtuiging ze ook zijn, dan zijn we op een pad aanbeland dat alleen maar naar het verderf kan voeren. Via de onnozelheid en de overbodigheid.

Moet de Kerk zich bezighouden met de “klimaatcrisis” en de “opwarming van de aarde”? Ligt daar de opdracht die zij van haar Stichter gekregen heeft? Is dat het brood dat de in een seculiere wereld opgesloten schapen zo dringend nodig heb-

ben? Blijkbaar wel, als we kijken naar alle drukte die paus, kardinalen en bisschoppen maakten in de aanloop naar de klimaatconferentie van de Verenigde Naties in Dubai in november-december 2023.

Onze Belgische bisschoppen wilden niet achterblijven en publiceerden op 13 november een oproep: « *De klimaatcrisis is een enorme uitdaging: voor de hele mensheid en bij uitbreiding voor alle leven op onze planeet. Talrijke soorten, waaronder de onze [wij zijn tenslotte ook maar dieren...], worden op middellange termijn bedreigd als we in de komende jaren niets doen om de uitstoot van broeikasgassen drastisch te verminderen.* » Daarom namen « *sommigen van hen* » ook deel aan de klimaatmars in Brussel op 3 december. Gelovigen werden uitgenodigd om in de Sint-Rochuskerk in de Brusselse Noordwijk « *te bidden voor de bescherming van het milieu en ecologische bekering* ». Daartoe was een speciaal « *klimaatgebed* » voorzien.

Wij willen ons hier niet uitspreken over de wetenschappelijke juistheid van een door de mens veroorzaakte “klimaatopwarming”. We weten wel dat de christelijke deugden, als tegengif tegen hebzucht, gulzigheid, egoïsme en verkwisting, een fundamenteel verschil maken als het over de zorg voor de ons toevertrouwde aarde gaat en dat onze kapitalistische en materialistische maatschappij net die deugden altijd al verloochend heeft. Denken we aan het woord van Jezus: « *Zoekt eerst het rijk Gods en zijn gerechtigheid; en al het overige zal u worden geschonken als toegift* » (Mt 6,33). Als de kerkelijke hiërarchie zou focussen op de hoofdzaak en zou ijveren om overal het ware geloof in ere te herstellen, dan zouden de wereldse problematieken vanzelf opgelost geraken.

We stellen tenslotte vast dat het zoveel gemakkelijker is om mee te doen met wat iedereen doet en om de comfortabele weg te kiezen die geen tegenstand oproept. De stem verheffen tegen abortus, euthanasie, de LGBT-lobby en de genderideologie is veel moeilijker. Maar juist daarin tonen wij dat wij volgelingen zijn van Hem die « *een teken van tegenspraak* » was.

redactie KCR

GENOCIDE ?

Er was de afgelopen jaren veel te doen over de Canadese katholieke kostscholen voor inheemse kinderen waar men “massagraven” had teruggevonden. De katholieke geestelijkheid had zich, aldus de (liberale) overheid, in de 19de en de eerste helft van de 20ste eeuw schuldig gemaakt aan culturele en zelfs fysieke genocide... De katholieke gezagsdragers gingen door het stof en paus Franciscus trok naar Canada om zich uitgebreid te verontschuldigen bij de autochtonen.

Alles begon met het internaat van Kamloops, waar in mei 2021 zagezegd 215 kinderlijkjes gevonden werden. Dat was de versie van de media, maar in werkelijkheid had een GPR-radar in de ondergrond enkel « anomalieën » geregistreerd die zouden kunnen wijzen op de aanwezigheid van 215 stoffelijke resten. Twee jaar later (!) heeft een archeologisch team moeten toegeven dat er « *geen enkel sluitend bewijs gevonden is van kinderresten* »... (cf. *Katholiek Nieuwsblad* van 23 augustus 2023).

De prelaten van onze Kerk zijn zo slap en zo laf geworden dat zij bij een beschuldiging van die omvang nog niet eens eisen dat er eerst keiharde bewijzen op tafel worden gelegd (zie ook *De kwestie van de Canadese internaten* in onze publicatie *DE ACTUALITEIT DOORGELICHT* van september 2021) !

« OMNIA INSTAURARE IN CHRISTO »

HET OPZET VAN DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW

DE aanhangers van *DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW* willen trouw zijn aan de waarheid. Wij zijn geen sentimentele mensen zoals de charismatici en ook geen heethoofden of subversievelingen zoals de propagandisten van de bevrijdingstheologie. Wij zijn zelfs geen intellectuelen, in tegenstelling tot wat velen denken. Wij zijn gewoon oprechte mensen, wij weten waar de waarheid ligt en zijn eraan gehecht en wij laten niet toe dat men ons onzin op de mouw spelt. Wij zijn gehecht aan de enige waarheid van onze enige God – er zijn er geen tien! – die is samengevat in ons katholieke Credo.

Maar daar blijft het niet bij. Zoals abbé Georges de Nantes (1924-2010) ons heeft voorgedaan en voorgeleefd moeten wij ook afdalen van de theologie naar de metafysica, van de metafysica naar de moraal, van de moraal naar de politiek en van de politiek naar de ecologie. De *150 PUNTEN VAN DE FALANX VAN DE ONBEVLEKTE* maken dat duidelijk. Ze zijn opgedeeld in drie grote rubrieken: een katholieke doctrine voor de 21ste eeuw (punten 1 t/m 50); een christelijke politieke leer (punten 51 t/m 100); een ecologie voor onze tijd (punten 101 t/m 150).

Niets is ons vreemd. Het gaat altijd om de waarheid van God. Wij willen niet dat men ons bestaan in vakjes opdeelt of dat men de godsdienst naar de sacristie of binnenskamers verwijst. *Omnia instaurare in Christo*, zei de H. Pius X: « *Alles herstellen in Christus* ». Alles baseren op Christus, omdat « *Christus alles in allen is* » (Sint-Paulus aan de Kolossenzen). De rijkdom van ons geloof is zo groot dat het op alle domeinen van het leven kan toegepast worden en dat is ook wat wij proberen te doen met *DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW*.

« *Gelukkig is de mens die geen acht slaat op de bijeenkomst van de goddelozen* », zegt psalm 1. Dat spreekt vandaag tot ons! De goddelozen, de vijanden van God, zijn goed georganiseerd, veel beter dan wij, ze zijn machtig en heersen over de wereld. Zij kennen de wet van God, maar trotseren haar. Met hen willen wij niets te maken hebben, het komt niet in ons op om met hen compromissen te sluiten. Zoals psalm 1 vervolgt: « *Hij zet zich niet neer aan de poorten van de stad* » om zich te mengen onder het mondaine volk dat spot met heilige en vrome mensen.

Maar hoe moeten wij trouw blijven? Daar ligt de moeilijkheid in deze tijden van om zich heen grijpende geloofsafval. Het enige middel om trouw te blijven aan de waarheid is groeien in het geloof dat wij bij ons doopsel ontvangen hebben: ons elke dag meer verenigen met Jezus en Maria. De Kerk heeft trouwens altijd aan de katholieken gevraagd om hun geloof te verdiepen door in de leer te

gaan bij degelijke leermeesters. Want meer dan ooit wordt ons geloof aangevallen door de duivel, die zich bedient van de wapens die onze vrijzinnige en decadente maatschappij hem levert.

Het is aan ons om in de tegenaanval te gaan. Ieder van ons is verantwoordelijk voor het geloof dat wij bij ons doopsel ontvangen hebben. God zal ons bij het Oordeel rekenschap vragen over de mogelijke nalatigheid die wij betoond hebben in het bewaren en verdedigen van het geloof. Ons eeuwig geluk staat op het spel! En daarmee staat ook onze liefde tot Jezus en Maria op het spel, van wie wij het portret heel eerbiedig in het diepst van ons hart moeten bewaren, zoals Sint-Jan van het Kruis zegt.

In die zin zijn wij allemaal geroepen om mystiekers te worden, legt abbé de Nantes uit: « *Waarin bestaat het mystieke leven? In het bewaren van het portret van Jezus en Maria in het diepst van mijn hart, het dag en nacht in detail blijven bekijken. Zoals een moeder het nooit moe wordt om naar haar kind te kijken, zo moeten wij dag en nacht het portret van Jezus en Maria beschouwen en de geestelijke schoonheden ervan leren smaken.* »

Het werk van de katholieke Contraformatie is broodnodig nu de rotte vruchten van het Tweede Vaticaans Concilie de Kerk meer en meer irrelevant dreigen te maken. Wat paus Franciscus vandaag met zijn synode over de synodaliteit doet, is gewoon het doortrekken tot de uiterste consequenties van wat al in de documenten van Vaticanum II besloten lag, zoals wij al zo vaak bewezen hebben.

« *Geen schisma, geen ketterij!* » Nooit zullen wij de Kerk verlaten voor een of andere “kapel van de zuiveren”. Maar binnen de Kerk, als leden van de Ene, Heilige, Katholieke en Apostolische Kerk, strijden wij tegen de nieuwlichters en ketters die haar misvormd en ziek gemaakt hebben. Niet wij moeten eruit, maar zij, tenzij ze zich bekeren!

Het is waar dat het aantal van onze volgelingen zeer klein is, maar wij hebben een Beschermvrouwe tegen wie geen enkele vijand opgewassen is: de Onbevleete Maagd Maria! Van haar weten wij dat zij de eindoverwinning zal behalen en « *de kop van de slang zal verpletteren* » (Gn 3,15).

broeder Bruno van Jezus-Maria & redactie KCR

De oorspronkelijke Franse tekst van de *150 PUNTEN VAN DE FALANX VAN DE ONBEVLEKTE* werd door ons in het Nederlands vertaald. U kan die vertaling terugvinden op onze website:

<http://nl.crc-resurrection.org>

Op die website vindt u ook nagenoeg alle artikels terug die wij ooit in ons tijdschrift gepubliceerd hebben.

VOLK VAN GOD OF VOLK VAN GODEN ?

Men mag niet denken dat paus Franciscus met zijn onorthodoxe ideeën en zijn “synode over de synodaliteit” een baanbreker is : andere Opperherders gingen hem voor. De aanzet voor de zelfvernietiging van de Kerk die wij vandaag meemaken, werd gegeven door de pausen van het Tweede Vaticaans Concilie, Joannes XXIII en Paulus VI. Het fameuze document over de Kerk, de dogmatische constitutie *LUMEN GENTIUM*, luidde een revolutie in waarvan de gevolgen tot op vandaag doorwerken.

MEN kan niet genoeg benadrukken hoezeer de “heilige” paus Joannes XXIII verantwoordelijk is geweest voor de ramp die zich met Vaticanum II voltrokken heeft. In zijn openingstoespraak op 11 oktober 1962 gaf hij drie richtlijnen voor de conciliaire werkzaamheden, die de modernisten en progressisten onder de aanwezige prelaten deden opveren van vreugde : **hervorming van de Kerk, oecumenische dialoog, opening op de wereld.** Eindelijk hadden zij

een paus die volledig aan hun kant stond zodat zij hun stoutste dromen zouden kunnen waarmaken !

Na de plechtige Mis knielde de paus om, zoals het kerkelijke recht voorschreef, een geloofsbelijdenis uit te spreken – maar zonder de antimodernisme-ees die sinds 1910 verplicht was gesteld door de H. Pius X. De andere concilievaders volgden zijn voorbeeld. Bovendien ontsloeg Joannes XXIII ook de 244 experten of *periti* van het afleggen van die eed. Een van hen,

DE SYNODE OVER DE SYNODALITEIT IN ROME, OKTOBER 2023.

Terwijl paus Franciscus, kardinalen, bisschoppen, mannelijke en vrouwelijke religieuzen en leken druk aan het palaveren waren, brak in Israël een bloedig conflict uit dat ons allemaal dreigt mee te sleuren in een apocalyptische wereldoorlog. Dat is de straf van de Hemel, die niet vroeg om ijdel gepraat, maar om « boete, boete, boete ! »

Mgr. John Clifford Fenton van de katholieke universiteit van Washington, schreef in zijn dagboek: « *Dit is gewoon misdadig. Sedert de dood van de H. Pius X is de Kerk bestuurd geworden door zwakke en liberale pausen, die de hiërarchie volgepropt hebben met onwaardige en dwaze personen. Dit Concilie maakt dat maar al te duidelijk* » (Giuseppe Alberigo, *Storia del Concilio Vaticano II*, dl. 2, 1998, Fr. vert. p. 117).

In plaats dat de Opperherder de overgrote meerderheid van behoudsgezinde bisschoppen de richting uitstuurde van de ware geloofsleraars – en er waren er! – leverde hij hen uit aan de propaganda en de druk van de modernistische clan die met de dag arroganter werd. Zij lanceerden hun ideeën en hun eisen in het gelaat van Rome en de machteloos gemaakte Curie. De kudde van de bisschoppen aanhoorde met verbazing al die nieuwlichterijen, om zich vervolgens in beweging te zetten en mee te gaan in het nieuwe spel, terwijl de progressieve media de toespraken van de beeldenstormers uitbazuinden en de katholieke volkeren over heel de wereld mee het “bevrijdende” pad op stuurden.

HET LICHT VAN DE WERELD

Op 5 december 1962 nam kardinaal Montini, de gedoodverfde opvolger van Joannes XXIII, het woord in de conciliaire aula. Hij zette uiteen waarin volgens hem de hervorming van de Kerk moest bestaan, een toespraak die hij hernam in de dom van Milaan: « *Jullie zien hoe de Kerk bezig is met zichzelf te zoeken, hoe zij met een grote en ontroerende inspanning probeert zichzelf te definiëren, te begrijpen wat zij is... Niet alleen zoekt de Kerk zichzelf, zij zoekt ook de wereld* [sic]. »

Geef toe dat deze uitspraak onrustwekkend is: de Kerk, die de Bruid van Christus is, zou iemand zoeken... en die iemand is de wereld! Het rook naar geestelijke bigamie, temeer omdat die wereld zonder twijfel de moderne wereld is! Hoe zou de Kerk trouw kunnen blijven aan Jezus Christus, haar Bruidegom en Hoofd, als zij wil huwen met de wereld zoals deze voortgekomen is uit de Franse Revolutie, die « *in wezen satanisch* » is (Joseph de Maistre)?

Abbé de Nantes merkte onmiddellijk op: « *Het zijn dezelfde die de Kerk ondervragen die ook meteen in haar plaats antwoorden. Ze vinden die scherpe vragen enkel uit om er nieuwe antwoorden op te kunnen formuleren, met de duidelijke bedoeling om de realiteit zelf van de Kerk en haar goddelijke constitutie te veranderen* » (Brief aan mijn vrienden nr. 204 van 13 mei 1965).

Het resultaat van die “zoektocht” naar de ware aard van de Kerk was de dogmatische constitutie *LUMEN GENTIUM*, afgekondigd door Paulus VI op 21 november 1964. De eerste woorden van dit document, « *Licht van de volkeren* », zijn dubbelzinnig en « *lokken zelfs de dwaling uit. Het Concilie breekt met heel de traditie, inclusief de encycliek MYSTICI CORPORIS CHRISTI van Pius XII, en stelt de Kerk voor als het Licht van de wereld, in de zin dat zij de wereld ten dienste zou staan. In het Evangelie (Lc 2,32; Jo 8,12) is het Christus die het Licht*

van de wereld wordt genoemd. Maar Joannes XXIII paste deze titel in een ongewone zin op de Kerk zelf toe. [...] Het gaat niet meer om het Licht van de brandende braamstruik dat de mens aantrekt tot de beschouwing van de goddelijke Aanwezigheid in de woestijn. Het is integendeel het licht van een reusachtige schijnwerper die de prelaten van de Kerk gericht houden op de bouwwerf van de wereld en de arbeid van hun medebroeders, gelovigen én ongelovigen » (CRC nr. 52, p. 4).

Vanaf de eerste paragraaf van *LUMEN GENTIUM* wil de Kerk, aldus de enthousiaste promotoren van het document, niet meer op zichzelf teruggeplooid zijn of in zichzelf haar eigen doel vinden. Neen, zij wil gekeerd zijn naar de wereld, zij wil er zijn voor de wereld. « *De tijdsomstandigheden maken deze taak van de Kerk dringender dan ooit, om te bereiken dat alle mensen, nu zij door velerlei sociale, technische en culturele banden hechter met elkaar verenigd zijn [??], ook hun volledige eenheid in Christus zullen vinden* » (LG par. 1).

Commentaar van abbé de Nantes: « *Dat “ook” is veelbetekenend. Het lijkt er op dat de Kerk een geestelijk supplement, een soort bekroning, wil toevoegen aan een wereldwijd Babel dat al gebouwd is. [...] Het gaat er om de grenzen te doorbreken en een universele en puur menselijke functie van de nieuwe Kerk op te roepen: zij moet de krachten van generositeit, vrijheid en broederlijkheid verspreiden die de mensen zullen helpen bij de omvorming van de wereld* » (ibid.).

De hierboven vernoemde Mgr. Fenton verzette zich tegen deze nieuwlichterijen, maar er werd niet naar hem geluisterd: « *Het spreekt voor zich dat het onderricht vervat in het eerste hoofdstuk van het nieuwe schema over de Kerk, net als de stijl trouwens, die van Tyrrell zijn* [een Engelse modernist die uit de orde van de jezuïeten gezet werd, door Rome werd gesanctioneerd en stierf zonder zijn dwalingen te willen herroepen]. *Mocht God zijn Kerk behoeden voor dit hoofdstuk, want als het er toch doorkomt, zal dat een groot kwaad zijn* » (aangehaald door Alberigo, op. cit., dl. 3, p. 41).

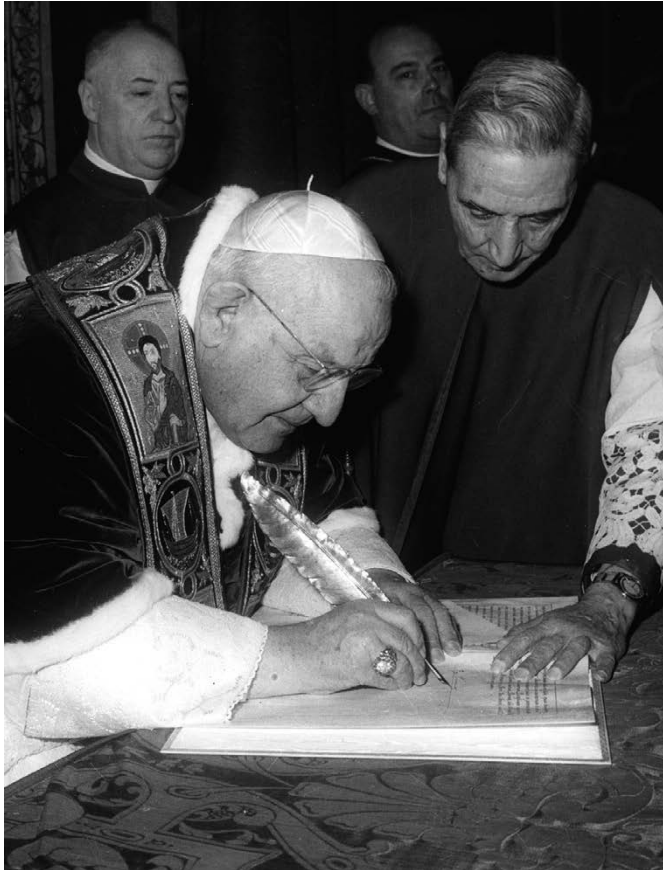
DE KERK IS HET MYSTIEKE LICHAAM VAN CHRISTUS

Laten we in herinnering brengen wat overeenkomstig de traditionele katholieke leer de goddelijke constitutie van de Kerk is. Abbé de Nantes bracht het als volgt onder woorden:

« *De wereld werd geschapen en heel de geschiedenis ervan voorbestemd met het oog op de Kerk. Christus heeft haar gesticht en ingesteld om zijn verlossende Menswording in de schuldige mensheid voort te zetten en de heilsvruchten ervan aan alle mensen mee te delen. Alleen in haar en door haar kunnen en moeten allen terugkeren naar hun hemelse Vader, door de Zoon in de eenheid van dezelfde Geest, om het eeuwige leven te genieten.*

« *De Kerk is een vergoddelijkte menselijke samenleving, wat perfect wordt weergegeven in haar benaming van mystiek lichaam van Christus.*

« 1. De Kerk is een Lichaam waarvan Christus het

PAUS JOANNES XXIII

Hoofd is. Het is door Hemzelf en vervolgens door de apostelen en hun opvolgers dat Christus zijn Kerk schept en organiseert als een sociaal lichaam, levend en levenwekkend, heilig en volmaakt.

« 2. De Kerk is een lichaam waarvan de H. Geest de ongeschapen ziel is. De Trooster heeft een diepe affiniteit met de Kerk, met de katholieke Kerk alleen. Zelfs wanneer Hij alle mensen uitnodigt tot het goddelijke leven, dan is dat in afhankelijkheid van en met het oog op zijn ene Kerk. De energie van de Geest daalt neer en deelt zich hiërarchisch mee van het Hoofd aan de leden, volgens de graden van gezagsuitoefening die Christus heeft ingesteld.

« Tot deze zichtbare Kerk behoren allen die er lid van zijn geworden door de belijdenis van het katholieke geloof en het ontvangen van het doopsel, op voorwaarde dat zij volharden in de gemeenschap of communio ermee. Wie weigert toe te treden tot de Kerk of er trouw aan te blijven, behoort er niet toe. Niettemin zijn vele anderen ook lid, omdat zij met haar verbonden zijn door de minder zichtbare banden van een eerste aanzet tot waarachtig geloof en van verlangen naar de sacramentele riten, waardoor zij van de Kerk, en van haar alleen, genaden van redding en heiligheid ontvangen » (CRC nr. 51, p. 14, en nr. 52, p. 8).

EEN VORMLOOS MAGMA

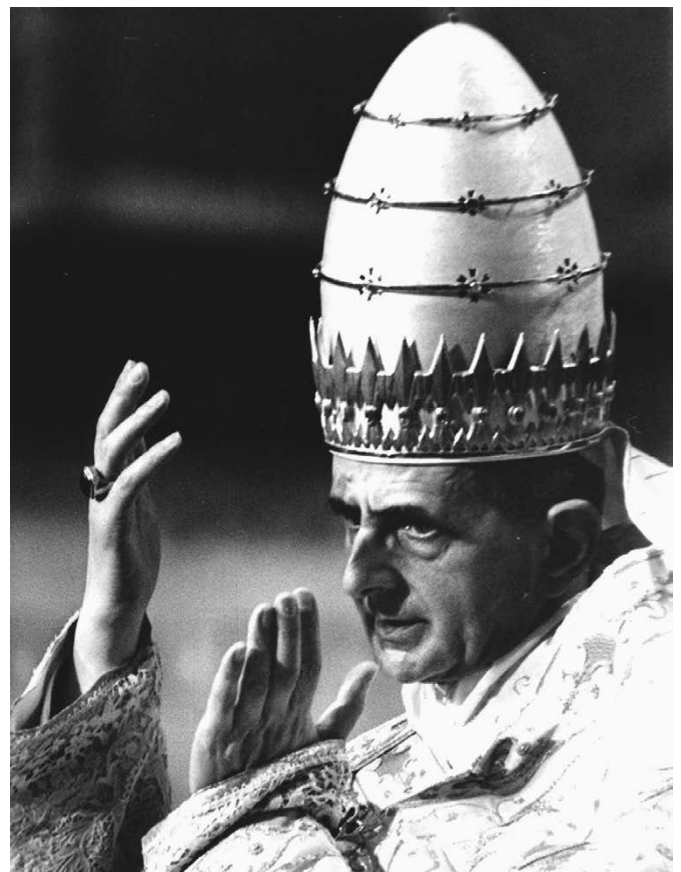
Het eerste hoofdstuk van *LUMEN GENTIUM* heeft als titel : « De Kerk is een mysterie ». De traditionalisten onder de concilievaders « protesteerden dat de Kerk helemaal geen mysterie is omdat men haar kan zien, maar het was verloren moeite. Het was absoluut noodzakelijk om van bij de aanvang te bepalen dat

de Kerk iets onbegrijpelijks is, om zo een kunstmatig rookgordijn te werpen over de klassieke definitie die zonneklaar is : de Kerk is een zichtbare, historische en hiërarchische samenleving waarvan Jezus Christus de stichter en goddelijke bezieler is » (CRC nr. 52, p. 4).

De revolutionaire nieuwigheid komt vanaf het tweede hoofdstuk aan bod : de Kerk wordt er « het Volk van God » genoemd. Het was de Belgische kardinaal Suenens die er in slaagde dit hoofdstuk te doen voorafgaan aan dat over de hiërarchie, onder het bedrieglijke voorwendsel dat de leden van de hiërarchie evengoed deel uitmaken van dat Volk als alle andere gelovigen. « Volk van God », merkt abbé de Nantes op, « suggereert een anorganische en egalitaire massa, zonder historisch fundament of hiërarchisch gezag, zonder wetten of grenzen. Het "mysterie" bestaat er dan in dat dit vormloze magma door de Geest bijeen wordt gebracht » (CRC nr. 51, p. 14).

Het nieuwe tweede hoofdstuk werd door de pas verkozen paus Paulus VI onmiddellijk goedgekeurd en definitief in de concilietekst ingevoegd tijdens de tweede zitting van Vaticanum II. « En niemand heeft geprotesteerd ? » vraagt de stichter van de *KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 20STE EEUW*. « Niemand is opgestaan om verzet aan te tekenen tegen dit binnendringen van de democratie in het katholieke dogma ? » Neen, niemand. Alleen abbé de Nantes is tot het einde die nieuwlichterijen blijven bestrijden.

« Het heeft God behaagd de mensen geenszins afzonderlijk, zonder enig onderling verband, te heiligen en te redden, maar hen tot een volk te verenigen. [...] Daarom heeft Hij het volk van Israël tot zijn volk uitverkoren en er een verbond mee gesloten... »

PAUS PAULUS VI

(LG nr. 9). Opgelet, want dit is een onjuiste voorstelling van zaken ! De waarheid is dat God Abraham heeft uitverkoren, vervolgens het volk dat uit de aartsvader zou voortkomen, tenslotte alle volkeren die door hem en in hem voorwerp van zegening zouden zijn.

« Christus heeft de menigte geroepen uit Joden en heidenen... » (*ibid.*) Neen ! Hij heeft eerst Petrus en de andere apostelen geroepen en door hen en hun opvolgers roept Hij alle mensen tot het heil : eerst de Joden, daarna de heidenen.

« God heeft de vergadering van hen die gelovend naar Christus opzien als naar de bewerker van het heil en het beginsel van eenheid en vrede samengeropen en tot de Kerk gemaakt, om voor allen en ieder afzonderlijk het zichtbare sacrament te zijn van deze heil brengende eenheid » (*ibid.*). Geen sprake meer dus van bemiddeling door een hiërarchie die door God ingesteld is en voorzien van goddelijke machten...

DE OMGEKEERDE PIRAMIDE

Abbé de Nantes vat de kerngedachten van *LUMEN GENTIUM* samen : « Allereerst is er het Volk, dat verlicht, geheiligd en verzameld is alvorens er sprake is van de tussenkomst van een hiërarchie ; en dat Volk is één door de rechtstreekse, onzichtbare, onverwachte werking van... de H. Geest ! Dat komt neer op het omverwerpen van heel de structuur van de Kerk en het neerhalen van haar grenzen.

« Ten eerste omvat dat volk heel het menselijke ras. Zorgvuldig gekozen formuleringen laten verstaan dat dit weliswaar nog een verwachting is, maar toch is het al bijna de realiteit, tenminste impliciet ! In elk geval overstijgt dat volk de nauwe grenzen van het Rooms-katholicisme en omvat het op oecumenische wijze “de andere christelijke kerken” en zelfs de grote monotheïstische godsdiensten... Ten tweede is het volk, vervuld van de Geest, ook bekleed met alle volmaaktheden : allen zijn er profeten, priesters en koningen. Wanneer men dan in het volgende hoofdstuk over de hiërarchie moet beginnen, dient die slechts een secundaire rol toebedeeld te krijgen : ze zal “ten dienste” van dat volk van goden moeten staan ! » (CRC nr. 51, p. 14).

Om ons te doen beseffen om wat voor revolutie het in *LUMEN GENTIUM* gaat, gebruikt abbé de Nantes een sprekende vergelijking : « Stel je voor dat men een gezin zou definiëren als een verzameling van levende kinderen, waarvan sommigen “ouders” worden genoemd omdat zij ten dienste staan van de andere kinderen. Wat zou je van zo’n definitie denken ? Dat ze zondigt door idealisme : wat is dat “leven”, hoe krijgen de kinderen het, sinds wanneer en hoe houdt het stand ? En dat ze zondigt door een essentiële vergetelheid : zij verwaarloost het feit van de voortplanting, die heel de structuur van een gezin bepaalt. Die verzameling van kinderen moet geen enkel gezag meer erkennen als de ouders miskend worden in hun fundamentele rol en gedegradeerd worden tot knecht en meid van hun nakomelingschap ! »

Dat is precies wat het Concilie uitgevonden heeft en het is een onvergeeflijke misvatting. « De Geest schept geen volk waarvan de hiërarchie de dienaar zou zijn.

In werkelijkheid wekt de Geest door toedoen van de hiërarchie, met wie Hij nauw verbonden is, een gelovig volk ; en het eindtotaal is de Ene, Heilige, Katholieke, Apostolische en Roomse Kerk » (CRC nr. 52, p. 5).

EEN ANARCHISTISCHE OPVATTING VAN DIENSTBAARHEID

« Om het volk van God te weiden en steeds verder uit te breiden, heeft Christus, de Heer, in de Kerk verscheidene ambten ingesteld die op het welzijn van het gehele lichaam zijn gericht. De bedienaars staan immers krachtens de gewijde macht waarover zij beschikken in dienst van hun broeders... » (LG, hoofdstuk 3).

Abbé de Nantes : « Deze aanhef van hoofdstuk 3, hoe handig geformuleerd ook, bevat heel de tegenstrijdigheid van de democratische grondwetten. Ook in de Kerk is het volk nu koning, zijn herders komen pas op de tweede plaats als dienaars. Om de omkering van de piramide er in te hameren, citeert men onophoudelijk het woord van Jezus zelf, “gekomen om te dienen en niet om gediend te worden” (Mc 10, 45). Maar dat is puur bedrog. Als een kerkvorst zich niet wil laten dienen, dan vloeit dat voort uit de eenvoud van het individu ; dat heeft geen weerslag op zijn functie en verandert zijn gezag niet. Natuurlijk zal niemand ontkennen dat die functie er is voor het goed van de onderdanen, maar het is dubbelzinnig en gevaarlijk om de hiërarchische ambten altijd voor te stellen als vormen van “dienst aan de gemeenschap” : de gemeenschap domineert of regelt die ambten niet, de leider is niet de knecht van zijn onderdanen.

« Men heeft aan de dienstbaarheid een anarchistische interpretatie gegeven en dat is blijven hangen als dé nieuwigheid van het Concilie. De visie van een volmaakt volk met in zijn dienst de gewijde bedienaars heeft tot grote ontsporingen geleid. Men nam zich voor om de oude structuren te vernietigen en alles opnieuw op te bouwen op nieuwe fundamenten, in volkse broederlijkheid en evangelische vrijheid » (CRC nr. 52, p. 5).

DE STRIJD ROND DE COLLEGIALITEIT

Het binnendringen van de democratische geest in de Kerk leidde tot gepassioneerde discussies over de macht van de bisschoppen en de paus. Zo begon de grote en lange strijd rond de collegialiteit, een nieuwe term die snel opgeld maakte. Die collegialiteit bracht een essentiële wijziging in de constitutie van de Kerk teweeg, zoals abbé de Nantes uitlegt :

« Voor de aanhangers ervan kwam het er op neer het gezag onpersoonlijk te maken, in collectivistische en parlementaire zin. Tevoren was de paus het opmerste en onmiddellijke hoofd van iedereen, bisschoppen en gelovigen. Elke bisschop, onderdanig aan de paus, was herder over een bepaald grondgebied en de mensen die er woonden. De bijeenkomsten van bisschoppen – synodes of concilies op regionaal of oecumenisch vlak – vormden een uitzonderlijk geval van persoonlijk gezag : elke deelnemende bisschop nam in volle vrijheid deel aan de leerstellige definities en disciplinaire beslissingen van iedereen » (CRC nr. 52, p. 6).

LUMEN GENTIUM maakte van het college van bisschoppen, dat tot dan toe de uitzondering was geweest, de hoofdzaak. Volgens het document krijgt het van de H. Geest dezelfde « geestelijke gave » die het college van de apostelen kreeg : « De orde van de bisschoppen, die het college van de apostelen opvolgt in het leergezag en het herdersambt [...], vormt in gemeenschap met de paus van Rome en nooit zonder dit hoofd, het onderwerp van de hoogste en volledige macht over de gehele Kerk ; maar ze kan deze macht niet zonder instemming van de paus van Rome uitoefenen » (nr. 22).

De bedoeling van de nieuwlichters is duidelijk : ze wilden de macht van de bisschoppen uitstrekken over de Wereldkerk in plaats dat elke bisschop afzonderlijk alleen verantwoordelijk was voor zijn eigen diocese en zijn eigen kudde. Dit universele gezag moest *collegiaal* uitgeoefend worden. « Maar er is in de Kerk geen enkel collegiaal gezag : er zijn enkel *persoonlijke* machten die door elke kerkelijke gezagsdrager afzonderlijk op vrije en verantwoordelijke wijze worden uitgeoefend », protesteerde abbé de Nantes (CRC nr. 52, p. 6).

De mooie woorden over « de paus van Rome » kunnen niet verbergen dat het in werkelijkheid gaat om een bewuste aanslag op het absolute en persoonlijke gezag van de Opperherder. Onder het voorwendsel de paus te « helpen » in zijn zware taak stelden de hervormers een Synode in met een permanente raad in Rome, die onophoudelijk zou proberen druk uit te oefenen op de paus en hem de wet te dicteren.

DE TELOORGANG VAN HET BISSCHOPPELIJKE GEZAG

De keerzijde van de medaille voor de bisschoppen was het verlies aan gezag dat voortvloeide uit die collegialiteit. Vaticanum II stelde *bisschoppenconferenties* in, een nieuw hiërarchisch echelon dat tussen de paus en de plaatselijke bisschop kwam. De oprichter van de *KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 20STE EEUW* voorzag al in december 1962 (!) dat « *de inertie van die bisschoppenconferenties een bescherming zou bieden voor alle soorten wanordelijkheden* » : waar een bisschop tevoren snel en efficiënt kon optreden tegen misbruiken in zijn eigen diocese, moest hij nu eerst de violen stemmen met zijn collega's... en met allerlei *raden* die samen met de bisschoppenconferenties op het toneel verschenen.

Sindsdien zijn de bisschoppen nog slechts de lokale uitvoerders van wat door de diocesane assemblee beslist is. Die beslissingen worden voorbereid door commissies, secretariaten en andere drukingsgroepen.

« *Vóór het Concilie oefenden onze bisschoppen een reëel en persoonlijk gezag uit over een beperkt grondgebied. Nu hebben zij over immense regio's en over een onbegrensd territorium nog slechts een schijngezag zonder echte autoriteit* » (CRC nr. 52, p. 9). En : « *Van het persoonlijke gezag dat de bisschop in zijn bisdom had en de paus over heel de Kerk, een gezag dat gekoppeld was aan een stevige autoriteit en een persoonlijke verantwoordelijkheid, gaat de Kerk nu over naar een "collegiaal", parlementair*

bestuur, waarvan het kenmerk is dat het gezag aan een stemming onderworpen wordt en dat de verantwoordelijkheid verwatert tot anonimiteit » (*Brief aan mijn vrienden* nr. 156 van 31 oktober 1963).

Het principe van de collegialiteit betekent dan ook een ernstige aanslag op de goddelijke constitutie van de Kerk, die monarchaal is en niet democratisch.

DE PROMOTIE VAN DE LEKEN

Voor Vaticanum II waren niet meer de priesters, bedienaars van de sacramenten, interessant, maar wel de leken die de wereld zouden omvormen.

De hervormers wilden af van de traditionele term « het gelovige volk » en verkozen « de leken ». « Gelovige » klinkt te passief, wijst teveel op onderworpenheid en gehoorzaamheid. De « leek » daarentegen heeft een eigen waardigheid : door zijn doopsel is hij koning, profeet en priester ! Vaticanum II heeft nog slechts één plicht voor hem : het *apostolaat*. Iedereen apostel ! De leken voeren actie, niet met betrekking tot henzelf, maar aangaande de anderen...

Deze « promotie » van de niet-geestelijken vloeit logisch voort uit de nieuwe functie die de Kerk gekregen heeft : de dienstbaarheid aan de moderne wereld, dat wil zeggen de democratie. « *Op de dag dat de zaken van de cultus moesten wijken voor die van de cultuur en het hemelse voor het aardse, op het moment dat de politiek het terrein van de godsdienst binnendrong, ging de hoofdrol over van het priesterschap naar het lekenom. Aan de leken kwam in de eerste plaats de opdracht toe om "de structuren te veranderen in overeenstemming met het Evangelie"* » (CRC nr. 52, p. 7). Om efficiënt te zijn, moet men « leek » zijn : « Deze evangelisatie, met name het brengen van de boodschap van Christus door het levensgetuigenis gepaard met het woord, verkrijgt een specifiek kenmerk en een bijzondere doelmatigheid door het feit dat zij in de gewone levenssituatie van de wereld ter hand wordt genomen » (LG nr. 35).

Het is niet meer de priester die geeft en de gelovige die ontvangt, neen, iedereen is gelijk : « Ten aanzien van de aan al de gelovigen gemeenschappelijke waardigheid en de bedrijvigheid voor de opbouw van het lichaam van Christus, blijft er tussen allen gelijkheid bestaan » (nr. 32). Maar niet veel verder in *LUMEN GENTIUM* worden de geestelijken naar de tweede plaats verwezen : de gelovigen moeten elkaar onderling helpen « zodat de wereld, met de Geest van Christus doordrenkt, in gerechtigheid, liefde en vrede haar einddoel zou bereiken. *Bij de universele vervulling van deze opdracht komt de voornaamste plaats toe aan de leken* » (nr. 36) !

Dit nieuwe concept heeft, in naam van het egalitarisme, de traditionele katholieke actie onder het vaderlijke gezag van de clerus gedood. De conciliaire hervorming heeft de leken het hoofd op hol gebracht en hun een macht toebedeeld om alles en nog wat te veranderen. In de praktijk heeft dat allemaal alleen maar tot grote ontgoocheling geleid, terwijl de geestelijkheid in de kou bleef staan. Noodlottig Concilie !

broeder François van Maria ter Engelen

RUSLAND EN DE GEOPOLITIEK VAN DE MAAGD MARIA

We kunnen er niet naast dat Onze-Lieve-Vrouw een bijzondere aandacht heeft voor Rusland. Waarom? Gewoon omdat haar Onbevleete Hart van deze natie houdt en wel vanaf de oorsprong ervan.

« In het rijk van Kiev, waar Rusland voor het eerst vorm kreeg, was de Moeder Gods koningin. Grootvorst Vladimir, die zich in 988 tot het christendom bekeerde, wijdde de eerste kathedraal in zijn hoofdstad toe aan de Tenhemelopneming van de Maagd Maria. Zijn zoon Jaroslav de Wijze bouwde de enorme Sint-Sophiakathedraal, die niet zoals in Byzantium verwees naar het eeuwige Woord, de tweede Persoon van de H. Drie-eenheid, maar naar de Allerheiligste Maagd: ze werd ingewijd op een 8ste september, feest van Maria Geboorte.

« Op dezelfde manier werd de 11de-eeuwse Sint-Sophiakathedraal van Novgorod onder de bescherming van de Tenhemelopneming van Maria geplaatst, gevierd op 15 augustus. Een monumentale voorstelling van Onze-Lieve-Vrouw als smekelinge, de handen opgeheven naar de Hemel, domineert het koor. En God? Men moet zichzelf geweld aandoen om Hem te ontdekken onder de trekken van Christus Pantocrator, helemaal vanboven in de centrale koepel. Het is dus door de bemiddeling van de Onbevleete dat men Hem kan bereiken!

« Hoe komt het dat barbaren die nog maar vijftig jaar gekerstend waren het mariale geheim van onze heilige godsdienst konden begrijpen, tenzij door een bijzondere genade van Onze-Lieve-Vrouw? » (broeder Bruno van Jezus-Maria in *IL EST RESSUSCITÉ* nr. 193, december 2018, p. 11).

In de boodschap van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima in 1917 draaide alles om Rusland: « Ik zal de toewijding van Rusland aan mijn Onbevleete Hart komen vragen en de eerherstellende communie van de eerste zaterdagen van de maand. Als men luistert naar mijn verzoeken zal Rusland zich bekeren en zal men vrede hebben. Zo niet dan zal Rusland zijn dwalingen verspreiden over de wereld, waardoor oorlogen zullen uitbreken en vervolgingen tegen de Kerk. De goeden zullen gemarteld worden, de H. Vader zal veel moeten lijden en verschillende naties zullen vernietigd worden. »

De H. Maagd had deze woorden nog maar nauwelijks uitgesproken of zij begonnen naar de letter in vervulling te gaan. In oktober 1917 brak in het rijk van de tsaren een gewelddadige bolsjewistische revolutie uit en maakte een satanisch regime zich van het land meester. Onmiddellijk werd

RUSLAND IS TOEGEWIJD AAN ONZE-LIEVE-VROUW.

de traditionele orde van een diepchristelijke natie omvergegooid. Het communisme van Lenin en later dat van Stalin « ging gepaard met een onafgebroken en grenzeloze razernij tegen alles wat niet communistisch was, wat tevoren bestond en probeerde te overleven naast, zonder en ondanks dat communisme. Rusland kreeg te maken met een geradicaliseerde, veralgemeende en eindeloos durende jacobijnse terreur » (abbé de Nantes in *CRC* nr. 184 van december 1982).

Wat in gang werd gezet, was een werk van antichristelijke vernietiging dat niemand spaarde. Het was gericht tegen de tsaar en zijn familie, tegen de orthodoxe Kerk, tegen het leger van Rusland, tegen de boerenbevolking binnen zijn grenzen – ten koste van miljoenen doden. Toen Rusland omgedoopt was tot de Unie van socialistische Sovjetrepublieken en zich klaarmaakte om zijn verwoestingswerk over heel de

Over het hele grondgebied van de USSR rees een netwerk van concentratiekampen uit de grond waarin slachtoffers van het regime dwangarbeid moesten verrichten. De balans : miljoenen doden.

wereld uit te breiden, liet Onze-Lieve-Vrouw op 13 juni 1929 aan zuster Lucia in Tui weten : « **Het moment is gekomen waarop God aan de H. Vader vraagt om, in eenheid met alle bisschoppen ter wereld, de toewijding van Rusland aan mijn Onbevleete Hart te verrichten, met de belofte dat het land daardoor zal gered worden.** »

Maar de opeenvolgende pausen bleven doof voor deze vraag, voor dit bevel van de Hemel. Het gevolg was dat Rusland zich niet bekeerde en alle vrijheid had om zijn dwalingen over de wereld te verspreiden. De opeenvolging van de grote geopolitieke gebeurtenissen in de 20ste eeuw kan zonder moeite begrepen en geïnterpreteerd worden als de kroniek van de rampen die de Maagd Maria in 1917 in de Cova da Iria aankondigde.

De USSR van Stalin was de grote overwinnaar van de Tweede Wereldoorlog die Europa in twee vijandige kampen verdeelde. Daarna speelde Sovjet-Rusland een beslissende rol in het beroven van de katholieke Europese naties van hun kolonies. Al de gekoloniseerde volkeren die tot dan toe in orde en vrede geleefd hadden [denk aan Belgisch Congo !] werden de revolutie in gedreven onder het mom van "bevrijding", met als resultaat oorlogen, chaos, verknechting, vervolgingen, armoede en hongersnood... precies zoals Onze-Lieve-Vrouw voorspeld had.

Dankzij de passiviteit en de medeplichtigheid van de liberale democratieën en zelfs van de pausen kon de USSR belangrijke successen boeken. Moskou droeg bij aan de vestiging van een communistisch regime in China, knoopte nauwe betrekkingen aan met bepaalde invloedrijke Arabische landen zoals Egypte, sloot een partnerschap met India en ondersteunde de revolutie van Fidel Castro op Cuba. Op het Afrikaanse continent profiteerde de Sovjet-Unie van de dekolonisatie, meer bepaald in Angola en Mozambique, om vaste voet aan de grond te krijgen in een strategisch belangrijke regio en in de Hoorn van Afrika verstevigde Moskou zijn aanwezigheid door het nieuwe regime in Ethiopië bij te

staan. In Azië versterkten de Russische communisten hun positie in Vietnam door hun akkoord te geven aan de interventie van dat land in Cambodja. En dan was er de militaire invasie in Afghanistan.

*« Op het einde van de jaren 1970 is de USSR zowat overal in de wereld aanwezig en heeft het land getoond dat het in staat is om op talrijke situaties te wegen. Het lijkt erin geslaagd te zijn de fameuze krachtverhoudingen te doen doorslaan in het voordeel van het socialisme. Ogenschijnlijk kan niets zijn verdere expansie tegenhouden » (Anne de Tinguay, *L'effondrement de l'Empire soviétique*, p. 33).*

Het zag ernaar uit dat in het jaar 1983 een algemene invasie van West-Europa door de Sovjetroepen zou plaatsvinden. Onze vader, abbé de Nantes, voorzag de komende catastrofe en spoorde zijn volgelingen en hun kinderen aan om dagelijks het rozenhoedje te bidden (zoals Onze-Lieve-Vrouw in Fatima uitdrukkelijk gevraagd had) en zo het Hart van de goede God te raken. Zouden wij zo eens te meer aan zijn gerechtvaardigde toorn ontkomen ?

Mysterieus genoeg werd de USSR vanaf november 1982 overspoeld door een reeks gitzwarte gebeurtenissen : de dood van drie opeenvolgende Sovjetleiders, de explosie van de militaire basis van Severomorsk bij Moermansk op... 13 mei 1983. De overrompeling van West-Europa werd afgelast. Van toen af ging het in dalende lijn en leek de Sovjet-Unie zijn ambitie en zijn machts-honger te verliezen. Vanaf 1989 bevrijdden de landen van Oost-Europa zich van het communistische regime dat hen gevangen hield en tegelijkertijd uit de greep van Moskou. Twee jaar later stortte de USSR zelf in elkaar, zonder revolutie, zonder doden, maar ook zonder toewijding aan het Onbevleete Hart van Maria en zonder bekering van wie dan ook.

Wat overbleef was een leeggebloed Rusland. Het was teruggedrongen binnen zijn 18de-eeuwse grenzen en dreigde een politiek en economisch verval te kennen, met het risico op nieuwe interne afscheidingen. De VS waren ondertussen dronken van vreugde door deze overwinning zonder strijd op een communistisch blok dat onoverwinnelijk had geleken. De liberale en materialistische westerse landen, meer dan ooit vervuld van een diepe haat tegenover Christus en zijn Allerheiligste Moeder, ontsnapten op "miraculeuze" wijze aan de welverdiende straf die zij hadden moeten krijgen van een Sovjet-Unie die God nochtans uitgekozen had als « de roede van zijn toorn »... overeenkomstig de profetie van Fatima.

Betekende dit het einde van de verspreiding van de dwalingen van Rusland ? Abbé de Nantes meende van niet. Hij voorzag dat de val van de communistische tirannie Rusland, en het Westen van de weeromstuit, in een verschrikkelijke sociale en

morele corruptie zou storten. De USSR mocht dan wel verdwenen zijn, maar de dwalingen van Rusland bleven bestaan, verspreid over de wereld en tot in de Kerk zelf: « *Als de oorlog uitblijft, wil dat zeggen dat onze straf op een ander vlak ligt. Het gaat niet meer over iets dat onze lichamen treft, maar onze zielen en dat is veel erger: de verblinding, het verderf en de eeuwige verdoeming, die veel meer te duchten zijn dan de oorlog en de Sovjetbezetting met alles wat daar aan tijdelijke ellende bij hoort. En dat zal voortduren zolang de wereld niet ophoudt God te beledigen, zolang de Kerk niet antwoordt* »

op de verzoeken van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima tenzij door misprijzen en schijnmanoeuvres » (CRC nr. 181, september 1982, p. 13).

De grote apostasie of geloofsafval maakt dat onze door en door verdorven westerse naties, die zo trots zijn op hun “geloof in de mens”, bezeten zijn door Satan. Wat is dan vandaag de rol van Rusland in het goddelijke plan, nu het land op 25 maart 2022 eindelijk door paus Franciscus in eenheid met de bisschoppen over heel de wereld toegewijd werd aan het Onbevleete Hart van Maria?

PROVIDENTIËLE INEENSTORTING EN WEDEROPSTANDING VAN RUSLAND

DE MISLUKKING VAN GORBATSJOV

Michail Gorbatsjov, de laatste secretaris-generaal van de communistische partij van de USSR, was volgens abbé de Nantes « *een man van een buitengewone intelligentie* », een van de grootste toenmalige wereldleiders en in elk geval de sterkste en meest charismatische persoonlijkheid. Hij was een overtuigd leninist: de kern van zijn doctrine was het veroveren van de aarde en de bevrijding van de “onderdrukte” volkeren, met alle middelen, door oorlog of langs vreedzame weg.

Met de magische woorden *glasnost* (openheid) en *perestrojka* (herstructurering) liet Gorbatsjov openlijk verstaan dat de economie van de Sovjet-Unie failliet was – wat de waarheid was. Meteen begonnen alle rijke landen zich te verdringen om Moskou ter hulp te komen. Maar Viktor Koeznetsov, econoom aan de Russische Academie voor Wetenschappen, merkte op « *dat het in feite de bedoeling was om het politieke en ideologische regime te versterken evenals de strategische posities van de USSR in de wereld.* »

Op het internationale toneel startte Gorbatsjov een spectaculaire politiek om tot een wereldwijde verzoening te komen: hij wou de confrontatie tussen de twee blokken overstijgen dankzij een hernieuwd en gedemocratiseerd socialisme, dat zou afstappen van de fouten van het collectivisme en de door de staat opgelegde meerjarenplannen. De secretaris-generaal was de hele wereld te snel af door met elegantie, gezag en intelligentie de leiding te nemen van een soort *Beweging voor socialistische animatie van de wereldwijde democratie*.

Maar naarmate Gorbatsjov steeds luider ontwapening en wereldvrede verkondigde en men het gevoelen kreeg dat de wurggreep van de USSR verslaptte, begon de hele machinerie zich tegen het Sovjetrijk te keren. In 1989 bevrijdden de eerste Oostbloklanden zich van het juk en viel de Berlijnse Muur, met als gevolg de eenmaking van Duitsland waartegen de Sovjetleider niet militair wou of kon optreden. Tenslotte scheurde het IJzeren Gordijn helemaal open en vond Oost-Europa zijn vrijheid terug. De beweging bereikte toen ook het grondgebied van de USSR op het ogenblik dat de binnenlandse hervormingen van Gorbatsjov een onvermijdelijke ramp aankondigden.

Allereerst ging het om een economische ramp. De maatregelen die het vermolmd collectivisme moesten verhelpen, leidden enkel tot het complete uiteenvallen van de Sovjet economie en het ontstaan van een zeer winstgevende parallelle markt van het kapitalistische type, maar zonder regels. In de praktijk kwam dat neer op een systeem waarbij openbare goederen in de handen van enkelingen terecht kwamen. Het was onder de *perestrojka* dat Berezovski, Chodorkovski en anderen hun fortuin begonnen op te bouwen.

Daarbovenop kwam een politieke ramp. In maart 1990 werd een wet gestemd die de leidende rol van de communistische partij afschafte. De Partij was echter het hoofd, de wervelkolom en het fundament van het Sovjetregime; een aanslag erop betekende de vernietiging van de centrale staat. En inderdaad gingen in de verschillende deelrepublieken al snel stemmen op die autonomie en onafhankelijkheid van Moskou eisen.

In juni van hetzelfde jaar liet de voorzitter van de Sovjetrepubliek Rusland, Boris Jeltsin, een soevereiniteitsverklaring afkondigen: de republiek besliste dat zijn wetten voorrang hadden op die van het centrale gezag van de USSR. De andere republieken sloegen dezelfde weg in. Gorbatsjov probeerde te redden wat er te redden viel door de relaties tussen de republieken en het ooit oppermachtige centraal comité te herdefiniëren binnen een nieuw federaal verdrag. Maar de bijeenkomst van de opperste Sovjet werd verhinderd door een staatsgreep op 19 augustus 1991. Na drie dagen had Gorbatsjov de controle terug, maar zijn gezag was gehavend en hij werd overvleugeld door Jeltsin, die zich sterk maakte dat hij in Rusland de democratie en de vrije markt zou instellen.

De twaalf resterende deelrepublieken riepen vervolgens één na één hun onafhankelijkheid uit. Op kerstdag 1991 kon Gorbatsjov alleen maar vaststellen dat de USSR een lege doos was geworden, waarop hij aftrad. De Sovjet-Unie hield op te bestaan.

DE TIJD VAN DE TROEBELEN

Abbé de Nantes schreef in die tijd: « *Naar mijn bescheiden mening is het een politieke dwaling en een ernstige morele fout om zich te verheugen als* »

In augustus 1991 werd Gorbatsjov tijdens een bizarre staatsgreep aan de kant geschoven. Was het opgezet spel van de Sovjetleider? Hoe dan ook, toen hij terug op het toneel verscheen, was zijn rol zo goed als uitgespeeld en moest hij zich de les laten spellen door Boris Jeltsin, die de wind in de zeilen had.

bij de buurman, of zelfs bij de vijand, anarchie uitbreekt. Het risico op oorlog wordt er alleen maar groter door. Daarom heb ik een diepe afkeer voor Boris Jeltsin, die karnavaltsaar die zich plots zou kunnen ontpoppen tot een nieuwe Stalin of Chroesjtsjov. Ik hoop daarom op de terugkeer van Gorbatsjov en ik voorzie die ook, zoals ik voorzie dat hij zijn groots opgezette en geniale plan [om de Sovjetunie door fundamentele hervormingen een tweede adem te geven] zal verderzetten » (CRC nr. 278, december 1991).

Ja, maar de H. Maagd Maria weet zelf heel goed waar zij Rusland naartoe wil leiden. Het land is aan haar toevertrouwd. En in haar plan heeft Michail Gorbatsjov perfect zijn rol gespeeld, net zoals de dronkaard Boris Jeltsin – hoe ongelooflijk dat ook mag klinken – de zijne zal spelen om de wegen van een waarachtige politieke en morele opstanding van Rusland te openen.

In de nacht van 25 december 1991 verloor het nu onafhankelijke Rusland 23 % van zijn nationaal grondgebied, 48 % van zijn bevolking, 41 % van zijn bruto binnenlands product en 44 % van zijn militaire capaciteiten. De nieuwe grenzen waren ongeveer die van 1796, bij de dood van Catharina de Grote. Vijfentwintig miljoen Russen bevonden zich plots buiten het territorium van Rusland, in de voormalige deelrepublieken van de USSR die elkaar vreemd geworden waren.

De hoofdverantwoordelijke voor de neergang van Rusland in de jaren 1990 is echter Jeltsin. Hij zette een ultraliberaal economisch programma op het getouw met een nagenoeg volledige liberalisering van de prijzen en priva-

tisering op grote schaal. Het gevolg was een exponentiële inflatie die de spaarders ruïneerde en het land in een diepe armoede stortte. Een handvol zakenlui eigenden zich het merendeel van de ondernemingen en de productiemiddelen toe en stichtten industriële imperia. Bij de presidentsverkiezingen van 1996, toen Jeltsin het moest opnemen tegen de communist Zjoeganov, accepteerde de *karnavaltsaar* dat zijn campagne massaal gefinancierd werd door zeven machtige zakenlui, de “oligarchen”. Na zijn verkiezing was hij met handen en voeten gebonden aan deze gewetenloze magnaten.

Het Russische leger bleek ondertussen niet bij machte om de opstand van de kleine Kaukasusrepubliek Tsjetsjenië neer te slaan. Moskou moest zich neerleggen bij de organisatie van een referendum over de zelfbeschikking van deze republiek die zou ingaan in 2001.

In augustus 1998 kon Rusland zijn schulden niet meer afbetalen. De vernedering was compleet. De triomferende Amerikanen begonnen een meer offensieve politiek te voeren: zij breidden de NAVO uit naar de landen van Oost-Europa. De stem van Rusland werd in de onderhandelingen nog amper gehoord.

Het gevolg was dat de gewone Russen slechts afkeer en minachting voelden voor de “democratie” die men hun opgedrongen had. Ruslandspecialiste Marlène Laruelle formuleert het als volgt: « *Geleidelijk aan kreeg de term “democraat” in de publieke opinie een negatieve en zelfs beledigende betekenis. Het woord definieerde de politici die weigerden te erkennen dat de oligarchen de rijkdommen van het land gestolen hadden. De democratie werd vereenzelvigd met de rampen van het kapitalisme en de zgn. politieke rechten beschouwde men als secundair » (La Russie entre peurs et défis, 2016).*

Onder impuls van Poetin behaalden de Russen een glansrijke overwinning in de Tweede Tsjetsjeense Oorlog (1999-2009), die de vernedering opgelopen in de eerste oorlog uitwiste.

Onze-Lieve-Vrouw wist heel goed wat ze deed : door de heilzame armoede waarin het Russische volk terecht kwam, koesterde het een steeds dieper wantrouwen ten overstaan van de dwalingen van een Westen dat afgefallen was van zijn christelijk geloof en zich wentelde in de “religie” van de liberale democratie en de Rechten van de Mens ; een Westen ook dat een brutaal kapitalisme aanhing om altijd maar meer te genieten van de materiële goederen van deze wereld. Zo bereidde de H. Maagd de Russen voor om zich de “goddelijke verrassing” van augustus 1999 waardig te tonen, een verrassing waarvan Jeltsin tegen alle verwachting in en ondanks zichzelf het gehoorzame werktuig was.

DE MIRACULEUZE WEDERGEBOORTE VAN RUSLAND

Boris Jeltsin, die fysiek verzwakt was, maar zeer goed beseftte in wat voor dramatische toestand Rusland zich bevond, zocht wanhopig naar een eerste-minister die vertrouwen kon inboezemen en de noodzakelijke maatregelen zou treffen. Op 9 augustus 1999 kwam hij uit bij Vladimir Poetin, een man die tot dan toe onbekend was bij het grote publiek en die op korte tijd de lotsbestemming van zijn land zou veranderen.

Aleksandr Orlov, de voormalige Russische ambassadeur in Frankrijk, schrijft in zijn memoires : « *Waarom heeft de ouder wordende Jeltsin Vladimir Poetin gekozen om hem op te volgen ? Hij had in zijn omgeving veel andere politici met ervaring en bekendheid. Hoe meer ik erover nadenk, des te meer ik tot het besluit kom dat deze keuze providentieel was : de goede God heeft Rusland willen redden uit de chaos en de politieke, economische en morele ineenstorting die volgden op de verdwijning van de Sovjet-Unie* » (Un ambassadeur russe à Paris : mémoires, Fayard, 2020). En inderdaad heeft Poetin bij zijn aantreden onmiddellijk de noodzakelijke beslissingen genomen die het land wegtrokken van de afgrond waarop het onherroepelijk afstevende. Hij was het die de niet te ontkennen spectaculaire wedergeboorte van Rusland realiseerde.

Het EERSTE LUIK van de maatregelen die hij nam : de overwinning in Tsjetsjenië. Poetin begreep dat de separatistische terroristen in die republiek zinnens waren heel de noordelijke Kaukasus van Rusland af te scheuren en er een islamitisch kalifaat van te maken. Hij wist ook dat de rebellen actieve steun van bepaalde westerse landen kregen. Op 1 oktober 1999 begon hij de Tweede Tsjetsjeense Oorlog en zette alle noodzakelijke middelen in om de terroristen klein te krijgen alvorens zij hun revolte naar andere regio's konden exporteren. Hij won en meten begrepen de Russen dat zij aan hun hoofd een echte leider hadden.

TWEDE LUIK : Poetin, die na het ontslag van Jeltsin op 31 december 1999 president werd, maakte een einde aan de algemene en systematische tendens waarbij de banden tussen de onderdanen van de Russische Federatie en het centrale gezag steeds meer verslaptten. Onder Jeltsin hadden de

provincies inderdaad de gewoonte aangenomen om met Moskou bilaterale verdragen te onderhandelen die hun een federalisme *à la carte* opleverden. De eenheid en het bestaan zelf van Rusland was daarvoor bedreigd.

DERDE LUIK van de hervormingen : het in de pas doen lopen van de “oligarchen”, een handvol zakenlui die van het ongeregelde kapitalisme onder Jeltsin gebruik gemaakt hadden om een reusachtige macht op te bouwen en die op basis daarvan zwaar op het politieke beleid wilden wegen. Al in juli 2000 maakte Poetin hun duidelijk dat het *game over* was : ze moesten hun activiteiten beperken tot het beheren van hun financiële imperia, maar in het belang van het land en zonder er nog verder politieke hefbomen van te maken.

Het VIERDE LUIK betrof de economie. Na een schrikwekkend decennium – « *Nooit in de geschiedenis zijn we getuigen geweest van zo'n economische verwoesting in vreedstijd* » – slaagde de president er in om Rusland te behoeden voor het totale failliet. Hij kon profiteren van de stijging van de wereldprijzen voor aardolie en erts om een gezonder systeem van industriële productie te vestigen, na de chaos die het gevolg was van het haastige opdoeken van de USSR en de anarchistisch verlopen privatiseringen.

Een bijkomende ambitie was het verzekeren van de economische soevereiniteit van Rusland om de politieke onafhankelijkheid ervan te waarborgen. Dit hield in dat de staat al zijn schulden vervroegd afloste en ervoor zorgde zijn schuldenlast in de toekomst op een zeer laag niveau te houden. Met betrekking tot de energiebronnen eigenden de autoriteiten zich vanaf 2000 opnieuw de sectoren van aardolie en aardgas toe, waarbij de privé-investeerders – Russen zowel als buitenlanders – geleidelijk aan buitenspel gezet werden.

In 2014 begonnen de VS en hun bondgenoten een economische oorlog tegen Rusland door het land met sancties te bestoken. Niet alleen gaf Moskou geen duimbreed toe aan deze chantage, ook al nam de armoede toe, maar het zorgde ook voor een versterking van zijn positie op het domein van de landbouw.

Het VIJFDE LUIK tenslotte : de noodzakelijke verbetering van de militaire slagkracht. Vanaf 2011 lanceerde Poetin een diepgaande hervorming met het doel zijn land te voorzien van een modern en beter functionerend leger. De strijdkrachten moesten in staat gesteld worden om zich snel en efficiënt te ontplooiën overal op het immense grondgebied én daarbuiten. De bewapening werd gevoelig geüpdatet, een militaire loopbaan werd terug aantrekkelijk gemaakt en in het algemeen verwierf het leger opnieuw prestige. De hervorming is echter nog niet voltooid : de speciale militaire operatie in Oekraïne heeft duidelijk gemaakt dat de commandoketen dient verbeterd te worden en dat Rusland op het gebied van drones bv. nog een achterstand heeft.

De kracht van een volk, de soevereiniteit van een

staat, de onafhankelijkheid van een natie stoelen in de eerste plaats op de offers waartoe iedereen bereid moet zijn voor het algemeen belang van het vaderland. Dat algemeen belang wordt bepaald door zijn leider en verdedigd door zijn leger. Wat een

verschil tussen Rusland en ons eigen West-Europa, dat enkel uit is op ongebreideld genieten, het budget voor zijn strijdkrachten stelselmatig afbouwt en zich in de schulden steekt om de pensioenen van een "leger" van ambtenaren te kunnen betalen...

DE PLAATS VAN RUSLAND IN HET GEOPOLITIEKE PLAN VAN ONZE-LIEVE-VROUW

Nu Rusland onder Poetin een even onverwachte als providentiële wedergeboorte gerealiseerd heeft, rijst de vraag welke plaats het land in de wereld zal innemen overeenkomstig de goddelijke *orthodromie* – de door God gewilde rechtlijnige koers van de geschiedenis, waaraan de mensheid kan meewerken of die zij kan tegenwerken – en de plannen van de Maagd Maria.

Met 37.650 km aan kusten is Rusland hoe dan ook een maritieme macht, al zijn er twee obstakels. Het grootste deel van die kusten zit maandenlang vast in het ijs. En op het Europese toneel moeten de Russische schepen, om de "wereldoceaan" te bereiken, engten passeren die gecontroleerd worden door andere landen: Zweden en Denemarken om de Noordzee te bereiken, Turkije om via de Bosporus naar de Middellandse Zee te varen.

Maar uiteraard is Rusland vooral een reusachtige landmassa, met 17 miljoen km² onbetwistbaar het grootste nationale grondgebied ter wereld. Door de kracht van zijn uitgestrektheid moet iedereen met het land rekening houden en is het bovendien zelfbedruipend door de rijkdom en de verscheidenheid aan landbouwgoederen, ertsen en energiebronnen... al kampt het met de moeilijkheden van geweldige afstanden en het strenge klimaat. Het telt ook "slechts" 146 miljoen zielen, terwijl een dergelijk immens land « *tenminste 500 miljoen inwoners zou moeten hebben* » (Poetin op 8 juli 2000).

Deze in verhouding tot het territorium te kleine bevolking is « *diepchristelijk* » gebleven, daarvan was abbé de Nantes overtuigd, hij die een prachtige beschrijving gaf van de Russische ziel: « *Zij is radicaal evangelisch, is diep doordrongen van zondebesef en heeft tegelijkertijd ook een sterke hang naar heiligheid. Haar hevig verlangen naar zuivering en innerlijke omvorming kan leiden tot de obsessie van een universele en zelfs kosmische verlossing. De kern van die mystiek is zonder twijfel het ingewortelde medelijden dat de Rus, die zo vaak verleid wordt tot onnodige wreedheid, voelt voor het "onschuldige lijden", voor de "vervolgde rechtvaardige". Wat is er meer evangelisch dan een dergelijk gevoelen, dat zo sterk ingeprent is in de gekerstende Slavische ziel?* » (CRC nr. 184, december 1982, p. 17).

« *Voeg daar nog die andere funda-*

mentele karaktertrekken aan toe, die helemaal niet geïnspireerd zijn door de monotonie van de immense en eindeloze vlakten, maar door de meditatie van het Evangelie: de gemeenschapszin, de onthechting van aardse goederen die spreekt uit de bedevaarten van de gewone mensen die zo vurig van het ene naar het andere klooster trekken, de fascinatie voor de weelderigheid van de Byzantijnse liturgie en haar vergulde iconostasen... Sta daar bij stil en dan zal je de Russische ziel kennen en liefhebben » (ibid.), zoals ze bemind wordt door de Maagd Maria, die ook de vermindering van die ziel ten gevolge van het schisma kent en haar daarvan wil bekeren.

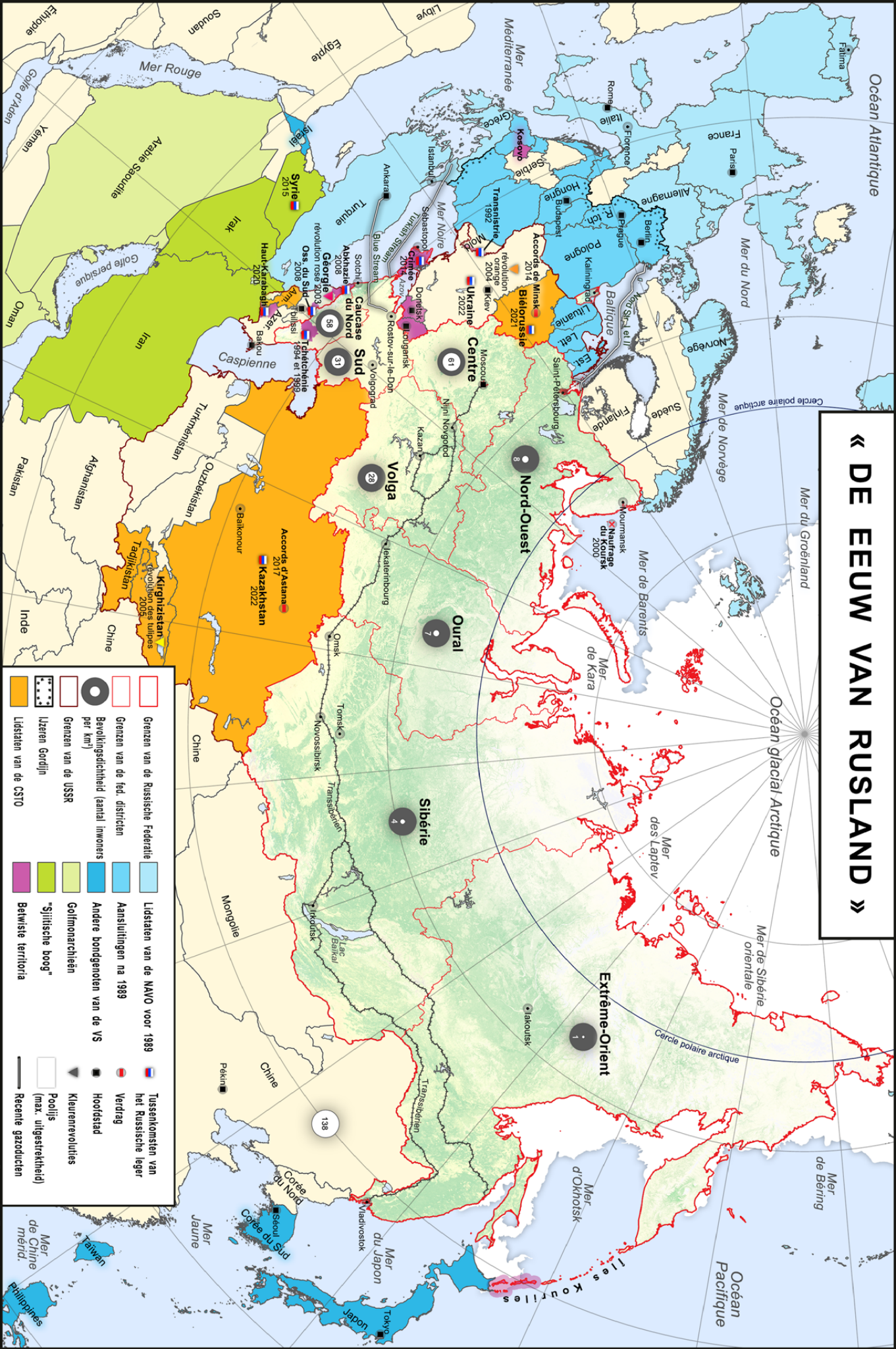
Maar welk is de plaats van Rusland in de wereld? Laten we dat bestuderen aan de hand van een degelijke landkaart.

HET VERRE OOSTEN

De Russen begonnen met de verovering van Siberië in de 16de eeuw, maar het was pas in de 19de eeuw dat Sint-Petersburg zich in alle ernst ging interesseren voor de ontwikkeling van die reusachtige gebieden in het oosten, in het bijzonder met de stichting van Vladivostok in 1859 en de voltooiing van de gigantische werf van de Trans-Siberische spoorweg (met 9289 km de langste spoorlijn ter wereld) in 1916. Vooral het oostelijk deel van Siberië is een geostrategische troefkaart dankzij de buitengewone bodemrijksdommen; het bezit enkele van 's werelds

De nauwe samenwerking tussen Rusland en China bleek nog maar eens in oktober 2023, toen de volgens de westerse media « politiek geïsoleerde » (?) Russische president met alle honneurs ontvangen werd door Xi Jinping op het forum over de verdere uitbouw van het "Belt and Road Initiative" (BRI, de nieuwe zijderoutes) in Beijing.

grootste voorraden aan goud, zilver, diamanten, zink en nikkel, naast uitgebreide olie- en gasvelden die nog grotendeels moeten ontgonnen worden.

Tegenover de zeemachtbasis van Vladivostok ligt de Japanse archipel. Japan bracht Rusland een verpletterende nederlaag toe in de zeeslag bij Tsushima in mei 1905, maar veertig jaar later kon de Sovjetunie de hand leggen op de Koerileneilanden. De vier zuidelijkste daarvan zijn het voorwerp van een territoriaal dispuut tussen Moskou en Tokio; een akkoord is niet in zicht omdat Japan bij een eventuele afstand van de eilanden door Rusland niet kan garanderen dat de VS er geen basis vestigen... De eilandketen is namelijk van groot strategisch belang, want ze bewaakt de toegang tot de Zee van Ochotsk waar de Russische Pacifische vloot opereert.

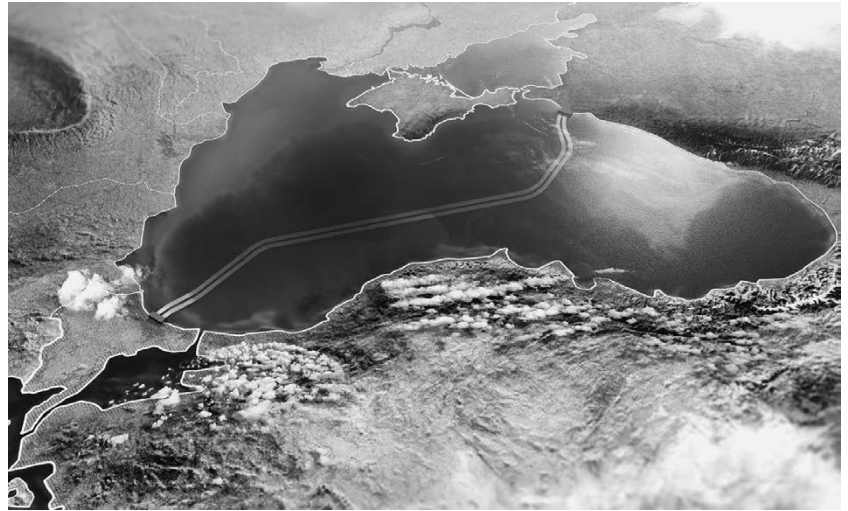
Niettemin onderhoudt Japan, zoals trouwens ook Zuid-Korea, goede betrekkingen met Rusland – tenminste tot aan de start van het Russische offensief in Oekraïne op 22 februari 2022 – want beide Aziatische staten, bondgenoten van Washington, rekenen op Moskou om in hun energiebehoeften te voorzien: zelf hebben ze geen aardolie of aardgas en het Midden-Oosten is veraf. Als trouwe vazallen van de Amerikanen hebben ze zich moeten aansluiten bij de sancties tegen Rusland, maar zelfs de VS hebben niet de macht om de geopolitieke realiteit van de regio te doen verdwijnen!

CHINA

Rusland deelt met het Rijk van het Midden een grens van meer dan 4000 km, die in het verleden aanleiding gaf tot nogal wat territoriale geschillen tussen beide mogendheden. Het verschil in bevolkingsdichtheid is echter enorm: één inwoner per km² aan Russische zijde tegenover honderd aan de Chinese kant. Het is dan ook begrijpelijk dat een van de belangrijkste prioriteiten van de regering in Moskou het bevolken van Siberië met Russen of Russischsprekenden is. Dit neemt niet weg dat het nabuurschap en vooral de agressieve buitenlandse politiek van de VS en hun bondgenoten Rusland en China naar een steeds nauwer partnerschap drijft. De tandem Poetin-Xi verzet zich alsmaar duidelijker tegen het hegemonisme van Washington en wil de unipolaire wereld vervangen door een multipolaire.

Toch zit dit partnerschap niet in de “genen” van beide landen: het is het gevolg van de omstandigheden. « *Er bestaat een fundamentele rivaliteit tussen Beijing en Moskou. Een wederzijds wantrouwen blijft aanwezig* », aldus Emmanuel Lincot, onderzoeker aan het *Institut de Relations Internationales et Stratégiques (Chine/Russie: tensions périphériques et centralité mongole*, 7 juni 2020).

De handel tussen China en Rusland is de afgelopen jaren sterk toegenomen, voor een deel als gevolg van de door het Westen opgelegde sancties.

Turkish Stream is een aardgaspijpleiding die onder de Zwarte Zee loopt, van Rusland naar Europees-Turkije, en die geopend werd in januari 2020. Met de nieuwe verbinding wil Ankara zijn positie als doorvoerland van Russisch gas richting Europa versterken.

« *Rusland vormt voor de Chinezen een belangrijke verstrekker van grondstoffen en energie, onder meer met het in gang zetten van projecten voor de exploitatie van Siberisch gas. In 2018 werd Rusland China's eerste leverancier van aardolie, vóór Saoedi-Arabië en Angola, met een vermeerdering van 61 %* » (Valérie Niquet, *Les relations russo-chinoises: rivalités et solidarités*, in *QUESTIONS INTERNATIONALES* nr. 101, januari-februari 2020). Maar er is een onevenwicht: China is de eerste handelspartner van Rusland geworden, terwijl de Russen voor Beijing slechts op de tiende plaats komen, ver na de EU, de VS, Zuid-Korea en Japan.

Op strategisch vlak is er een steeds nauwere samenwerking tussen beide landen: « *Rusland en China verzetten zich tegen wat zij de bemoeienispolitiek van de VS en de westerse wereld noemen. Sedert 2014 heeft Moskou zijn wapenleveringen aan de Volksrepubliek hernomen door, weliswaar na lang aarzelen, gesofistikeerde systemen te verkopen. Beide grootmachten organiseren op regelmatige basis gezamenlijke militaire oefeningen. In 2017 verkochten de Russen wapens aan China voor 15 miljard dollar (onder meer Soechoj Soe-35-straaljagers en antiraketssystemen), wat neerkwam op 6 % van de Russische wapenexport* » (V. Niquet, art. cit.).

CENTRAAL-AZIË

De ontbinding van de Sovjet-Unie heeft in deze regio vijf onafhankelijke staten doen ontstaan: Kazachstan, Kirgizië, Oezbekistan, Tadzjikistan en Turkmenistan. Deze overwegend door moslims bewoonde landen hebben een niet te onderschatten geostrategisch belang: ze zijn bijzonder rijk aan gas, aardolie en erts. China is dan ook heel actief in het gebied met miljardeninvesteringen. Bovendien vormt Centraal-Azië de ideale doorgangszone tussen Azië en Europa en bevinden de vijf staten zich dus in het hart van het *Belt and Road Initiative*, het prestigieuze project van de nieuwe zijderoutes dat door Xi Jinping in 2013 in de startblokken werd gezet.

Het door het Westen in Kiev aan de macht gebrachte regime begon in de lente van 2014 een oorlog tegen de bevolking van de Donbas in Oost-Oekraïne, die voor een groot deel uit etnische Russen bestaat. Op de foto de verwoesting van de internationale luchthaven van Donetsk op 8 oktober 2014.

Maar de echte leider van de regio is en blijft Moskou, dat een stabiliserende en pacificerende rol vervult. Al in 2003 sloot Poetin een militair verbond met Kazachstan, Kirgizië, Tadzjikistan, Armenië en Wit-Rusland; twee jaar later sloot Oezbekistan zich bij deze *Verdragsorganisatie voor Collectieve Veiligheid* (in het Engels CSTO) aan. Rusland is de enige acteur die het volle vertrouwen geniet van alle republieken en de hele militaire samenwerking kan overzien, een positie die nog versterkt is na het vernederende vertrek van de Amerikanen uit Afghanistan.

In tegenstelling tot de meeste andere landen probeert Rusland de banden met het regime van de Taliban niet door te knippen, maar juist te versterken. « *Het overhaaste vertrek [van de VS-troepen] heeft de veiligheidssituatie in het land doen degraderen* », aldus de Russische Buitenlandminister Sergej Lavrov in 2022. « *De Amerikaanse missie is mislukt en wij willen geen chaos die onze partners in de regio zou bedreigen.* »

DE KAVKASUS

De bolsjewieken legden de basis voor een conflictueuze toestand in de Kaukasus door van Zuid-Ossetië een onderdeel van de Sovjetrepubliek Georgië te maken. In 1991 scheurde Zuid-Ossetië zich met de steun van Rusland af van Georgië, wat Tbilisi niet verteerde. Toen de prowesterse president Saakasjvili, aan de macht gebracht door de zgn. Rozenrevolutie, het gebied met geweld wilde terugwinnen, kwam Moskou met succes militair tussenbeide. Vandaag is de situatie gestabiliseerd. Aan het streven van Georgië om tot de NAVO toe te treden is een abrupt einde gekomen en meteen heeft de Amerikaanse "octopus" een duidelijk signaal gekregen: Rusland heeft in deze regio belangen en bevolkingen die het wil beschermen, desnoods met de wapens.

Met het eigenzinnige Turkije speelt Moskou een ingewikkeld diplomatiek spel. Poetin probeert het land gedeeltelijk los te weken uit de NAVO en dus uit de Amerikaanse invloed, bv. door president Er-

dogan in juli 2016 te verwittigen voor een op handen zijnde en allicht door Washington georkestreerde staatsgreep. Drie jaar later verkocht Moskou, tot grote woede van de Yankees, zijn fameuze luchtafweersysteem S-400 aan Ankara. En begin 2020 openden Poetin en Erdogan plechtig de aardgaspijpleiding *Turkish Stream*. De Russische politiek tegenover Turkije is er dus één van welwillendheid, maar zonder naïviteit. Want Moskou blijft op zijn hoede voor de wispelturige "sultan" Erdogan en zijn droom om het na WO I ontmantelde Ottomaanse rijk terug uit zijn as te doen verrijzen.

Het Turkssprekende Azerbeidzjan past in Erdogans streven om een Turkse as tot stand te brengen van Istanboel tot Bakoe aan de Kaspische Zee en verder door tot Turkmenistan. Maar er is een struikelsteen: het christelijke Armenië, ingeklemd tussen zijn eeuwenoude vijanden Turkije en Azerbeidzjan, dat op de steun van het Russische broedervolk kan rekenen... als het dit tenminste niet verraadt, zoals gebeurde door huidig premier Nikol Pashinyan: die beschuldigde Moskou ervan zich te weinig in te spannen voor de Armeense zaak, begon te flirten met het Westen en verloor prompt in september 2023 de enclave Nagorno-Karabach aan de Azerbeidzjani.

HET MIDDEN-OOSTEN

Andrej Kortoenov, voorzitter van de Russische Raad voor internationale zaken, schrijft terecht: « *In tegenstelling tot andere internationale spelers is Rusland er in geslaagd om constructieve betrekkingen te onderhouden met nagenoeg alle partijen in het conflictueuze Midden-Oosten: met de Israëli's en de Palestijnen, met de soennieten en de sjiieten, met de Turken en de Koerden, met Iran en de Arabische monarchieën van de Perzische Golf* » (*QUESTIONS INTERNATIONALES* nr. 101, januari-februari 2020).

Dat is nogmaals gebleken in oktober 2023, na de door Hamas uitgevoerde operatie *Al-Aqsa-storm* en het uitroepen van de oorlog door Israël. Terwijl Washington zich resoluut met vliegdekschepen en al achter de regering Netanyahu schaarde en in de Europese hoofdsteden overal de Israëlische vlag werd geprojecteerd, hield Moskou zich wijs op de vlakte. Poetin koos geen partij, maar pleitte voor humanitaire hulp en riep op tot een definitieve territoriale oplossing voor de Palestijnse kwestie.

« *Het grote diplomatiek-militaire succes van Rusland in de regio blijft Syrië. Het akkoord van Astana, in 2017 gesloten tussen Moskou, Teheran en Ankara, liet toe om in het land zones van ontspanning te scheppen, terwijl de onderhandelingen in Genève onder leiding van de VN tussen de Syrische regering en de oppositie geen vooruitgang boekten. De initiatieven voortvloeiend uit Astana, waaruit de westerse landen geweerd werden, zorgden ervoor*

dat Rusland zich kon opwerpen als scheidsrechter van het Syrische conflict en vredesbemiddelaar. De Russische diplomatie zag haar inspanningen met succes bekroond na het vertrek van de Amerikaanse troepen en de lancering van het Turkse offensief in de herfst van 2019, toen een overeenkomst werd bereikt tussen de Koerdische milities en de regering van Assad » (art. cit.).

Bovendien hebben de VS in de hele regio veel krediet verspeeld door hun eenzijdige acties in Irak, in Libië en in Syrië, allemaal in naam van de democratie en de Rechten van de Mens. Daarmee zaaiden zij enkel instabiliteit, geweld, chaos, revoluties en terrorisme, die zich vanuit het Midden-Oosten ook elders in de wereld verspreidden. Rusland daarentegen is “contrarevolutionair” en predikt in zijn internationale betrekkingen altijd het respect voor de soevereiniteit en de instellingen van elk land; hoe onvolmaakt de interne organisatie van een land ook mag zijn, het gaat altijd om de eerste waarborg voor wet en orde. Julien Nocetti: *« Het Russische standpunt wordt des te meer geapprecieerd omdat Moskou geen eisen stelt inzake het respecteren van de fundamentele vrijheden, in tegenstelling tot de westerse landen »* die zelfs willen dat overal de “LGBT-rechten” erkend worden (*La Russie dans le monde*, maart 2019)!

EUROPA EN DE VERENIGDE STATEN

De gespannen relatie tussen Rusland en het Westen, die vandaag door de gebeurtenissen in Oekraïne tot een open conflict geëscaleerd is, vindt haar oorsprong in wat in 1991 plaatsvond. Het Warschaupact werd toen ontbonden, maar de NAVO – die opgericht was tegen de Sovjet-Unie en dus eigenlijk geen bestaansreden meer had – begon zich op brutale wijze uit te breiden in de richting van Rusland: er kwamen veertien nieuwe leden bij, onder meer de drie Baltische staten die voormalige Sovjetrepublieken waren.

« De Sovjetleiding kwam op een bepaald moment tot de overtuiging dat zij groen licht kon geven voor de aansluiting van het eengemaakte Duitsland bij de NAVO », schreef Vladimir Poetin in een artikel dat in juni 2021 verscheen in DIE ZEIT. « Het is de daaropvolgende uitbreiding van het militaire blok naar het Oosten die aan de basis ligt van het snel groeiende wederzijdse wantrouwen in Europa. » En hij vervolgde: *« Men is heel vlug de gedane beloften vergeten, zoals “dit is niet tegen jullie gericht” en “de grenzen van het militaire blok zullen niet te dicht bij jullie komen”. »*

De Amerikanen konden (en kunnen) in hun anti-Russische politiek volledig rekenen op de slaafse volgzzaamheid van de Europese Unie, dat samenraapsel van supranationale instellingen, zonder echte leider en zonder ziel, dat onmachtig is voor het goede en handig voor al het kwade. De EU is per definitie de vijand van de soevereine Europese naties, die zij aan de leiband houdt door het perverse principe van de collegialiteit en door het pact dat die naties ondertekend hebben om steeds meer zelfbeschikking op te

offeren voor de triomf van een puur materialistisch economisch liberalisme over de staatsgrenzen heen. Dat project is radicaal tegengesteld aan het Russische nationalisme, dat de onafhankelijkheid en de soevereiniteit van de natie verdedigt, ook op economisch vlak.

In 2009 lanceerde de Europese Commissie de idee van een partnerschap met verschillende landen die grenzen aan Rusland of traditioneel tot de Russische invloedssfeer behoren: Wit-Rusland, Oekraïne, Moldavië, Georgië, Armenië en Azerbeidzjan. Het project voorzag een verdrag voor de vestiging van een vrijhandelszone. De ware bedoeling was zonneklaar: Brussel en Washington wilden oprukken tot aan de grenzen zelf van Rusland. De gewettigde belangen en ongerustheid van Moskou werden straal genegeerd.

De enorme omvang en de strategische ligging van Oekraïne maakten dat het voorgenomen vrijhandelsakkoord met dit land al snel uitgroeide tot het brandpunt van de confrontatie tussen het Westen en Rusland, met de desastreuze gevolgen die we kennen.

Toen de verkozen (!) president van Oekraïne, Viktor Janoekovytsj, besloot om de Russen niet voor het hoofd te stoten en het associatieakkoord met de EU in heroverweging te nemen, gingen de poppen aan het dansen. In februari 2014 organiseerde Washington met de hulp van Amerikaanse en Europese ngo's de Maidanrevolutie, die Janoekovytsj verdreef en leidde tot een burgeroorlog tussen pro-Europese en pro-Russische Oekraïners. De bloedige botsingen eisten 15.000 doden en anderhalf miljoen vluchtelingen. De provincies Donetsk en Loegansk scheidden zich af, terwijl ondertussen de voor Rusland strategisch zo belangrijke Krim, waar de bevolking overwegend Russisch is, door Poetin geannexeerd werd.

Onder de auspiciën van Moskou, Berlijn en Parijs ondertekende de Oekraïense regering tenslotte op 12 februari 2015 met de afgescheiden republieken Donetsk en Loegansk de akkoorden van Minsk-2. Die voorzagen dat Oekraïne weer de volledige soevereiniteit over heel zijn grondgebied zou krijgen, maar op voorwaarde dat er een grondwetswijziging zou komen om aan de provincies van de Donbas een vorm van autonomie te geven. Die oplossing zou aan alle verlangens tegemoet komen en voor de zo noodzakelijke vrede in het land kunnen zorgen.

De daaropvolgende acht jaren zette Kiev op constitutioneel vlak echter geen enkele stap. Integendeel, de oorlogshandelingen tegen de Donbas werden stelselmatig opgedreven en de bombardementen namen in intensiteit toe, waarbij het regime aangevuurd werd door nationalistische paramilitaire milities met een diepe haat tegenover Rusland en de Oekraïense Russen.

Het werd alsmaar duidelijker dat het Westen met Minsk-2 Rusland in slaap had willen weigen en Oekraïne een dekmantel bieden voor de uitbouw van zijn militaire kracht. De Duitse bondskanselier Angela Merkel gaf later trouwens toe dat het akkoord diende om tijd te kopen voor Kiev; in een interview met *DIE ZEIT* verklaarde zij: *« Minsk-2 was een poging om Oekraïne tijd te geven. Het gebruikte*

die tijd om sterker te worden, zoals men vandaag kan zien » (7 december 2022).

Omdat de Oekraïense regering *manu militari* de controle over de twee oostelijke republieken wou herstellen en omdat de NAVO van Kiev de speerpunt wou maken van zijn vijandige acties tegen Rusland, besloot Poetin in te grijpen. Op 21 februari 2022 erkende hij de soevereiniteit van beide republieken en drie dagen later startte hij de bijzondere militaire operatie tegen het regime in Kiev.

Er stond en staat veel op het spel. De VS en hun bondgenoten plaatsen hun onvoorwaardelijke steun aan Kiev onder de banieren van Vrijheid, Democratie en Rechten van de Mens. Het is de Amerikaanse, de Franse en de bolsjewistische Revolutie die triomfeert in Kiev en die van plan is om

HET HEILIGE RUSLAND DOOR MIKHAIL NESTEROV.

De Maagd Maria houdt van Rusland, dat houdt van haar Zoon.

DE BEKERING VAN RUSLAND

Rusland werd door de goede God en de Maagd Maria « apart gezet », apart van de rest van de wereld, ook tijdens de 74 jaren dat het land in de demonische greep van het communisme was – waardoor het uiteindelijk bewaard bleef voor de grote dwalingen van het Westen.

Na een providentiële, om niet te zeggen miraculeuze opeenvolging van gebeurtenissen kreeg het herboren Rusland bij het begin van de 21ste eeuw de kans om zowel binnen als buiten de grenzen van zijn reusachtig grondgebied een schitterend werk te ondernemen van politieke en morele restauratie. Die onderneming maakt trouwens dat Rusland verder « apart » blijft staan van het Westen, dat zich wentelt in de goddeloze cultus van de Mens... die vandaag zelfs vanaf de Stoel van Petrus onderwezen wordt.

De goede God en de Maagd Maria hebben iets anders voor met Rusland. Moskou, bevrijd van het trotse Byzantium dat voor zijn vernedering in islamitische handen viel, heeft tot taak de eeuwenoude oosterse christenheid aan zijn zuidflank te heroveren, opnieuw te doen verrijzen, uit te breiden. Volgens welke politiek? Volgens de politiek van Onze-Lieve-Vrouw, die de bekering tot haar Onbevleete Hart wil van al die bevolkingsgroepen – en meer bepaald de mohammedaanse – die zich op het grondgebied van Rusland zelf bevinden én aan de poorten van zijn oneindige grenzen, bevolkingsgroepen waarmee Moskou nu al goede en hoopvolle betrekkingen onderhoudt.

opnieuw op te rukken naar Moskou. Wij zijn getuige van een beschavingsoorlog, een godsdienstoorlog, een oorlog tussen Satan en de Maagd Maria.

Vandaag kunnen we zeggen dat Vladimir Poetin de krachtmeting gewonnen heeft. Het fel bejubelde offensief van Kiev is uitgedraaid op een volledige mislukking: duizenden en duizenden Oekraïners zijn met hun westers wapentuig te pletter gelopen tegen de kolossale verdedigingswal die de Russen opgetrokken hadden. Voor de NAVO

betekent dit misschien wel de meest beschamende nederlaag uit zijn geschiedenis. Vroeg of laat zullen de Amerikanen Zelensky, die de steun van zijn generaals aan het verliezen is, aan de kant schuiven en zijn opvolger dwingen om onderhandelingen met Moskou te beginnen.

En in het Westen? Verzoening met de westerse christenheid, die in even grote mate moet gered en gerestaureerd worden. Kiev, Rome, Fatima...

Maar wanneer zal dat gebeuren? Wanneer de laatste demonen door wie het volk van Rusland bezeten is, zullen uitgeroeid zijn: « die van het schisma en de ketterij! » (abbé de Nantes). De glorie van een dergelijk mirakel heeft de Maagd Maria aan zichzelf, aan haar Onbevleete Hart, voorbehouden. De H. Vader heeft eindelijk Rusland toegewijd aan dat Onbevleete Hart, een toewijding die hij moet voltooien door het aanbevelen van de eerherstellende devotie van de eerste zaterdagen van de maand.

Dan zal Rusland zich bekeren. « *Het zal een echt wonder zijn* », schreef abbé de Nantes. « *Na zijn verbazingwekkende bekering zal Rusland een werktuig van heil worden voor alle andere volkeren die in anarchie, immoraliteit en geloofsafval terechtgekomen zijn.* » En dan zal de wereld een tijd van vrede kennen, want « *het bekeerde Rusland zal bemiddelaar zijn voor de wereldvrede* », preciseert broeder Bruno. Sterker nog: dankzij zijn bekering tot het Rooms-katholicisme zal Rusland heel de wereld evangeliseren!

broeder Pierre-Julien van de goddelijke Maria

Dit artikel uit 2022 werd door redactie KCR geactualiseerd in oktober 2023.

IS DE CHRISTEN VREDELIEVEND OF PACIFISTISCH ?

In het Evangelie volgens Sint-Lucas staat een uitspraak van Jezus die ons verrast door haar felheid : « *Denkt gij dat Ik gekomen ben om de vrede op de aarde te brengen ? Neen !* » (Lc 12, 51). Dit woord klinkt nog radicaler bij de H. Mattheüs : « *Geloof niet dat Ik de vrede op aarde ben komen brengen. Ik ben de vrede niet komen brengen, maar het zwaard* » (Mt 10, 34).

Sinds het Tweede Vaticaans Concilie zijn wij zo gehersenspoeld en zijn wij er zo van overtuigd dat elke oorlog slecht is en dat de vrede een ideaal is dat tegen elke prijs moet nagestreefd worden, dat dit Evangelie ons choqueert. Terecht of onterecht ? Wat is de traditionele leer van de Kerk over de oorlog ?

In het Aards Paradijs was er geen oorlog. Adam en Eva leefden in een staat van gerechtigheid en van oorspronkelijke heiligheid. En als ze niet in opstand waren gekomen tegen God, als ze niet ongehoorzaam geweest waren, dan zouden hun nakomelingen ook zo geleefd hebben. Er zou zich geen drama afgespeeld hebben, geen broedermoord van Kaïn op Abel ; er zou vrede geheerst hebben. In het Paradijs was er geen oorlog en daarom ook geen leger. De oorlog is dus een kwaad dat tot ons is gekomen door de erfzonde en bijgevolg op aanstoken van de duivel.

Het Rijk van Christus vindt zijn eindvoltooing in het Rijk van de Hemel, maar het vestigt zich hier beneden al door de Kerk. Het onderricht van de H. Pius X hierover is heel optimistisch en heel wijs. Hij zei dat als alle mensen, alle naties de katholieke godsdienst zouden beoefenen, de universele wereldvrede mogelijk zou zijn. De voorwaarde daartoe is niet alleen in Christus en in de Kerk geloven, maar ook hun geboden in de praktijk brengen. Dus ja, de oorlog zou van de aarde kunnen verdwijnen.

De oorlog – we kunnen niet anders dan dit vaststellen – is de natuurlijke staat van de volkeren in hun algemene toestand op aarde, omdat er slechte mensen zijn en de zeven hoofdzonden het gevolg zijn van de erfzonde. Bekijk ze één na één : zij liggen aan de oorsprong van alle conflicten, kleinere of grotere. De oorlog kan dus op elk moment de kop opsteken. Maar de christen is bereid om te vechten met de bedoeling zichzelf en de zijnen te verdedigen en zo een betere orde te vestigen ; daarom moet hij zich in een slechte wereld, die geschonden is door de erfzonde, goed verdedigen.

In onze huidige toestand van kinderen van Adam is het geweld overal aanwezig. Zelfs uitstekende christenen kunnen handgemeen worden en volkeren kunnen tot oorlog komen. De grote vooruitgang van de christelijke beschaving bestond erin deze conflicten te beperken door hiërarchische samenlevingen te stichten. In een goed en met gezag geregeerd land is het de rechtspraak die in conflicten beslist en is het de politie die de mensen belet te degenereren.

Door middel van het recht en de politie kan een regering de oorlog doen verdwijnen en lokale conflicten vermijden, zodat oorlog tussen families, steden, regio's of sociale klassen gestopt wordt met wettelijke en wettelijke middelen. Dat is de immense vooruitgang van de christelijke beschaving en vanuit dat oogpunt moet je zeggen dat Jezus Christus geslaagd is in zijn werk. Hij

is echt de Vredesvorst, zodat in de waarlijk katholieke samenlevingen de lokale, familiale en sociale conflicten gemakkelijk worden opgelost door de rechtvaardigheid die een wettige, christelijke staat doet heersen. Een groot christelijk koning zoals de H. Lodewijk liet recht wedervaren en loste grote conflicten op : tussen feodale heren en hun vazallen, tussen de ridderschap en het kleine volk dat zijn onafhankelijkheid verlangde. Dat ging zeker niet altijd even gemakkelijk, maar men leefde in vrede onder de banier van de koning.

Elke staat – en dat is een constante in de geschiedenis – moet echter ook de andere staten wantrouwen. Zij kunnen jaloers zijn op zijn voorspoed, zijn rijkdom, zijn grondgebied en op een dag een aanval beginnen. Elke staat moet deze dreiging anticiperen en dus moeten we een leger hebben : gisteren, vandaag én morgen. Dat leger mag niet beschouwd worden als een instrument van geweld, maar als de oogappel van de natie, als de arm van de staat, als de beschermengel van alle families.

Wij moeten vandaag vaststellen dat deze traditionele leer niet meer gangbaar is. De sfeer die wij inademen in onze post-conciliaire Kerk is een pacifistische sfeer waarin de oorlog wordt beschouwd als een intrinsiek kwaad, waarin het intrinsiek slecht is oorlog te voeren, zelfs van hem voor te bereiden, omdat wie hem voorbereidt zich op de weg zet van de oorlog en hem uiteindelijk uitlokt.

Met zo'n sofismen wil men vandaag dat wij in naam van Christus en de Kerk pacifisten zijn, dat wij zouden zeggen dat elke oorlog slecht en verboden is. Maar dat verschilt van wat wij in het Evangelie lezen, want het Evangelie zegt : « *Zalig de vredebrengers* » en niet : « *Zalig de pacifisten* ». De pacifist is iemand die wil dat alle oorlogen stoppen. « *Nooit meer oorlog !* » zei Paulus VI. Dat kan niet, want er zal altijd iemand zijn die de oorlog zal voortzetten totdat het hem belet wordt. Paulus VI heeft Libanon nadrukkelijk gelukgewenst omdat het land geen leger meer had. Het was het ideaal van de wereld zoals die pacifistische paus hem droomde. En wat was het resultaat ? In de jaren tachtig ging Libanon ten onder in oorlogsgeweld en terreur...

Pacifisten zijn hoogst gevaarlijke mensen, die door het Evangelie van Onze Heer Jezus Christus, die de goddelijke Wijsheid zelf is, worden tegengesproken. Wij moeten bouwers aan de vrede zijn, maar dat is iets helemaal anders.

Als wij naar het Evangelie luisteren in het licht van het Oude Testament en met de verduidelijking van tweeduizend jaar geschiedenis van de Kerk, weten wij dat ook een soldaat vredelievend kan zijn. Want de christelijke soldaat is diegene die heel zijn leven wijdt aan de wettige verdediging van zijn naasten, zijn vaderland en zelfs andere landen die moeten geholpen worden. Het is een christelijk, evangelisch ideaal en daarom hebben noch Jezus, noch de apostelen en in het bijzonder Sint-Paulus ooit enige minachting getoond voor een Romeins soldaat, voor een honderdman, voor een legeraanvoerder. En de Kerk ook niet. Tot aan het Tweede Vaticaans Concilie.

abbé Georges de Nantes
uittreksels uit een homilie gehouden op 11 november 1988

HET EUCHARISTISCHE HART VAN JEZUS-MARIA

GOD leeft, Hij is een levende en die levende is drie Personen. In zijn apostolische brief *Desiderio desideravi* over de liturgische vorming van het volk Gods (29 juni 2022) schrijft paus Franciscus over « een smalle spleet waardoor ons de verrassende mogelijkheid wordt geboden om te ontdekken wat de diepte is van de liefde die de drie Personen van de H. Drie-eenheid voor ons koesteren » (nr. 2). Laat ons hierover verder mediteren.

Wij kunnen ons voorstellen dat de Vader zich naar de Zoon en de H. Geest keert om met medelijden over de mensen te spreken. Hoe kan het dat deze drie zo zuivere, zo heilige, zo glorierijke Personen uit hun Paradijs treden, bij wijze van spreken het "venster" van de Hemel openen en naar die ontzaglijke mensen-massa kijken die op weg is naar de hel, als gevolg van de afgrijselijke zonde van Adam en Eva (waarvan de appel slechts een onschuldig beeld is)?

Omdat er daar beneden iemand verschijnt. Zij verschijnt op een uitzonderlijke plek, niet ten opzichte van God, maar ten opzichte van de mensheid die zich verdoemt. Het is zoals een klein licht dat men vanuit het vliegtuig waarneemt, oplichtend binnen de sombere massa van een land dat nog slaapt. De Maagd Maria, door God in alle eeuwigheid geconcipeerd, is zo stralend dat Hij in haar zijn welbehagen vindt. De Vader bekijkt haar als zijn dochter, de Zoon weet dat zij Hem beloofd is als bruid en de H. Geest verheugt er zich over dat zij zijn tempel, zijn heiligdom en zijn intieme vriendin zal zijn...

Dit mysterie van « de Vrouw » (Gn 3,15) verschijnt op de eerste bladzijden van het boek Genesis en keert terug op de laatste pagina's van het boek Apocalyps. Zij ontroert het Hart van God, de drie Harten van de drie goddelijke Personen die

DE THEOPHANIE VAN TUI, 13 JUNI 1929.

er slechts één vormen. Zij is de Middelaars die de brug vormt over de afgrond die de oneindige heiligheid van God scheidt van het ellendige verval van de mensheid waartoe wij allemaal behoren. Door te kijken naar haar die alles voor Hen betekent, komen de Vader, de Zoon en de H. Geest van gramschap tot medelijden en zeggen: « Laat ons het menseelijke ras redden. »

Abbé de Nantes, onze vader, zei ons: « Twee zeer mysterieuze wezens zullen ons nooit meer verlaten, hoop ik: de H. Maagd, die onze Middelaars is, en Jezus-Eucharistie. » Zij zijn ons als onafscheidelijk van elkaar verschenen in een mariale en eucharistische epifanie of openbaring waarmee de eerbiedwaardige zuster Lucia dos Santos begunstigd werd in Tui, op 13 juni 1929. Wat zag Lucia? De Vader in de Hemel, de H. Geest

onder de gedaante van een duif, de gekruisigde Christus op een groot kruis van licht. Uit de wonden van de Heer vloeit bloed. Het bloed uit de linkerhand druppelt tot op de grond in de vorm van een stroom van letters die ons de woorden « Genade en Medelijden » tonen. Aan de andere kant valt het Bloed uit het met doornen gekroonde hoofd en uit de wonde in de zijde in een kelk, waarboven onbeweeglijk de Hostie hangt. Dit betekent dat het H. Misoffer niets anders is dan de herhaling van het H. Kruisoffer.

Aan de voet van dat lichtende kruis staat de Maagd Maria, zoals zij op Goede Vrijdag aan de voet van het Kruis van Jezus op Golgotha stond. In de ene hand houdt zij de rozenkrans die ze ons toont, op de andere hand draagt zij haar Onbevleete Hart; zij wil namelijk dat wij weten dat het via haar is, onze Middelaars, dat wij alle genaden ontvangen en dat zij de Hulp is van

alle menselijke wezens : van *allemaal, allemaal, allemaal* opdat wij zo mogelijk allemaal naar de Hemel zouden gaan.

Zij is het die meer nog dan de engelen de treden van de ladder van Jacob bestijgt om, door haar Zoon, onze gebeden en offers tot bij de Vader te brengen. Zij is het die aan ons de genaden uitdeelt die door Christus op het Kruis verworven zijn. Tijdens het H. Misoffer brengt Onze-Lieve-Vrouw ons opnieuw ter wereld, nadat ze ons al in het lijden gebaard had aan de voet van het Kruis. Tijdens elke Mis beleeft ze dat baren opnieuw en komt ze voor ons tussenbeide, zoals eertijds in Kana. Paus Franciscus bracht dat in herinnering in de toewijding aan het Onbevleete Hart van Maria die hij op 25 maart 2022 uitsprak :

« Wij wenden ons tot U en kloppen aan de deur van uw hart, wij, uw geliefde kinderen. In elke tijd maakt Gij u aan ons bekend en roept Gij ons op tot bekering. Help ons en schenk ons uw troost in dit donkere uur. Zeg opnieuw tot ons : “Ben Ik niet hier, Ik die uw Moeder ben ?” Gij zijt in staat de knopen van ons hart en van onze tijd te ontwarren. In U stellen wij ons vertrouwen. Wij vertrouwen erop dat Gij, vooral in ogenblikken van beproeving, niet doof zult zijn voor onze smeekbede en ons te hulp zult komen. Dat hebt Gij gedaan te Kana in Galilea, toen Gij voorspreekster waart bij Jezus en Hij het eerste van zijn tekenen verrichtte. Om de vreugde van het bruiloftsfeest te bewaren, hebt Gij tot Hem gezegd : “Zij hebben geen wijn meer” (Jo 2, 3). O Moeder, herhaal nu die woorden en dat gebed, want in onze dagen is de wijn van de hoop op, de vreugde is gevlucht, de broederlijkheid vervaagd. »

Abbé de Nantes schreef over het eerste wonder van Jezus : *« In het Evangelie van Sint-Jan, wanneer het gaat over de bruiloft van Kana, ontmoeten wij de Vrouw die macht heeft over het Hart van God. Het is de nederige en bij de mensen onbekende dienaar van God die Maria heet, die bevriend is met het jonge koppel en die aan God vraagt een groots mirakel te verrichten. Dit mirakel is reeds het symbool van het echte mirakel : dat van de Eucharistie, waarin het Bloed van Christus drank voor heel de wereld zal worden. »* Het wonder van Kana kondigt met andere woorden het Nieuwe en Eeuwige Verbond aan dat zal bezegeld worden door dat Kostbaar Bloed. Jezus vervolmaakt de godsdienst na de eeuwen van het Oude Verbond.

De H. Maagd had Jezus gevraagd om aan alle aanwezigen wijn te geven. Hij nam water en ver-

anderde dat in wijn. Het water, aldus nog abbé de Nantes, is het middel om de lichamen te reinigen. Alleen de lichamen : het zuivert de zielen niet. Het water dat in wijn veranderd wordt, is echter het teken van het doopwater dat omgevormd wordt tot het Bloed van Christus. Het is nodig dat Christus zijn Bloed geeft om de volmaakte godsdienst te kunnen instellen.

« Toen al die mensen van Kana de wijn dronken en zeiden dat hij uitzonderlijk was, kreeg de Maagd Maria een dolkstoot in haar Hart : ze beseftte dat zij het was die de oorzaak van het wonder was, dat zij Hem dit mirakel gevraagd had... en dat zij dus aan de basis lag van het feit dat Hij op een dag al zijn Bloed zou vergieten opdat de mensen er zich aan zouden kunnen verzadigen. » Het Nieuwe Verbond zal inderdaad een bruiloftsmaal zijn waarin Jezus zijn Bloed zal schenken aan de ongelukkige mensheid. Hij zal ons een mystieke wijn geven die in de heilige communie zijn eigen Bloed wordt.

De grote mysteries van onze godsdienst zijn met elkaar verbonden op vraag van de Maagd Maria. Het is door haar dat Jezus ter wereld kwam en gevoed werd. Zij gaf Hem haar moedermelk waardoor Hij de Verlosser van het menselijke ras kon worden en zijn Bloed voor ons kon vergieten. Het H. Hart van Jezus en het Onbevleete Hart van Maria zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Zij is alles voor Hem zoals Hij alles voor Haar is. *« Doet alles wat Hij u zeggen zal. »*

Dat is de basis van ons volkomen vertrouwen in Onze-Lieve-Vrouw. Zij kent onze noden, zij vraagt niet anders dan eraan te kunnen voldoen. Ze hoeft het slechts tegen Jezus te zeggen, zonder zelfs een vraag te stellen, want zij is er zeker van te ontvangen en ons de genade te schenken die wij nodig hebben.

broeder Bruno van Jezus-Maria

SINT-MICHEL EN SATAN

De politieagenten van de Canadese stad Montréal dragen een badge met de voorstelling van de H. Aartsengel Michaël, ter bescherming. Onlangs heeft het bestuur van de politiediensten de agenten de opdracht gegeven hun badge voorgoed te verwijderen, op basis van een wet die het tonen van religieuze symbolen op het werk verbiedt. De bal ging aan het rollen toen tijdens de protesten naar aanleiding van de internationale klimaatconferentie in Montréal in 2022 op sociale media beelden circuleerden van ordehandhavers met een religieus teken op hun uniform. Ontoelaatbaar voor onze antikatholieke machthebbers !

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité ! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter : † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur : Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever : L. Oorts, Heideweg 14, B-2980 Zoersel.

Abonnement voor binnen- en buitenland : € 20. Steunabonnement : vanaf € 25.

IBAN : BE47 0003 3020 5780. BIC : BPOTBEB1.

Internet : <http://nl.crc-resurrection.org/> – E-mail : hij.is.verrezen@gmail.com